

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Mortuorum dialogi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

ερωκδὸν ad fabulam de *Arione*. Periander iste puto.]
Narratio à persona regis Corinthi. Ac conscensa.] *τι νεα-
 χθόντι*. Nam auscultabam.] *Gell. libr. 16. cap. 19 ex lib. 1.
 Herodoti*. Laudo studium.] *Collaudatio à gratitudine*.

MORTVORVM DIALOGI.

ARGVMENTVM

in eisdem.

Quamquam ex eadem occasione & hi dialogi, quibus inferorum querelæ, iudicia, poenæ, & id genus alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorum argumenta de suis temporibus sumplisse Lucianus videtur, cum superioribus prognati sunt; alium tamen atque diuersum ab illis finem habent, aliaque momenta docent. Suprà enim amores & affectus deorum tractantur: at hic illud indicatur, atque etiam oculis penè subicitur, quòd apud Inferos, & eos iudices, quorum sententiæ post hanc vitam subijciendi omnes sumus, nulla personarum ratio, nulla potentia, diuitiarum, honorum, famæ, aut cuiuscunq; fortunæ estimatio futura est: sed quòd omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quisq; in hac vita se gerit & meretur, supplicium aut præmiu accepturi sumus. Tantis illud quoque non ignorem, Lucianum ex ironia magis pleraque hæc, quam quòd ira animo senserit, dixisse videri posse, utpote Epicureum, &, ut ab alijs vocatur, *ἄφορ*, qui neque de dijs, neque de immortalitate animarum rectè quicquam senserit. Veruntamen etiam aliàs, cum de veris moribus philosophorum scribit, ut in Nigriño, Demonaeste, & cæteris quibusdam, eiusmodi se presentis vitæ rebus & actionibus præcipit & tradit, quæ illum haud dubiè de futura quoque non nihil cogitatione ac sensu præcepisse confirmare possint. Vrit autè hæc se habent, digni tamen dialogi isti sunt qui legantur, & ob oculos quæ sepius reuocentur, vel ob hoc solù, ut à cupidita-

rupiditatibus ac rerum externarum desiderio mentem auocemus, & ad illud respiciamus, quod poeta dixit:

Puluis & umbra sumus: quodque post hanc vitam neque opes, neque potentia, neque vllæ aliæ fortunæ defunctos sequentur aut iuuabunt.

Operæ precium facturū me spero, si huc adscripsero incerti Autoris Græcū Epigramma, ab hoc argumento non alienum: cuius versionem ex Aufonio subiiciemus.

Ελθὼν εἰς αἰδῶν, ὅτε δὲ σὸ φθὲ λῦσας γῆρας
 Διογενὲς ὁ κύνων κροίσον ἰδὼν ἐπέειπε.
 Καὶ εἰσάσας ὁ γέροντι τὴν περὶ θάνατον ἐγγύς ἀπέειπε
 τὸ πολὺν ἐν πομπῇ χρυσῶν ἀφῆκε κροίσον
 Εἶπεν, ἔργα καὶ νῦν παλαιῶν τόπων. ὅσα γὰρ ἔχον
 πάντα φέρω σὺν ἐμοὶ κροίσι. Ζυβὲ! ἔδωκεν ἔργα.

Aufonius:

Effigiem rex Cræse tuam diuissime regum
 Vidit apud manes Diogenes Cynicus.
 Constitit rēque procul solito maiore cachinno
 Concussus, dixit: quod tibi diuinitæ
 Nunc profunt, regum rex ὁ diuissime dūm sis
 Sicut ego solus, me quoque pauperior.
 Nam quæcumque habui tecum fero, cūm nihil ipse
 Ex tuis, tecum Cræse feras, opibus.

Diogenes in hisce dialogis, discretia maximè in eos facit, qui supra mortalitatem suam efferi cupiuerunt.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΚΑΙ

Πολυδῶκτος.

Tollucis.

Iacobo Micyllo interprete.

ΔΙΟΓΕΝΕΣ.

Ω Πολύδωκε, ἐπέμω
 μαί σοι ἐπέδωκε τὰ
 χίσι ἀνέλεθς (σὸν
 γὰρ δεῖν, οἶμαι, τὸ ἀναβῆναι
 ὤμιον)

Commendo tibi, Pol-
 lux, quæprimū ad sus-
 peros ascēderis (a tuū
 .n. est, ni fallor, cras reuulsiſce
 re)

αἰεον) ἄνω ἰδὺς Μενίππον
 τὸν λεῖα (ἔυροις δ' ἄν αὐ-
 τὸν ἐν Κοεῖνθῷ κατὰ τὸ Κρά-
 ριστον, ἢ ἐν Λυκαίῳ, ἢ ἐν Ἰουδαίῳ
 πῆς ἀπὸ ἡλίου φιλοσόφου κα-
 τακλιῶν) ἀπὸ πῆς αὐτοῦ,
 ὅτι ὁ ὦ Μενίππε, λεῖα εἰς ὁ
 Διογένης, ἢ ὁ ἰκάνως τὰ ὑ-
 πὲρ γῆς κατὰ γυλίναςου, ἢ ἐκ
 ἰνθάδε ποτῶ πλεῖσ ἐπιγελα-
 σόμενον. ἢ καὶ ἢ ἢ ἐν ἀμφι-
 βόλῳ ὁ ἔτι ὁ γέλωτος ὡς πο-
 λὸν τὸ, ἢ ἢ ὁ δὲ οὐδὲ τὰ μετὰ
 ἢ Βιομήνῳ αὐθῶ ἢ πᾶσι βί-
 βαιῶς γέλωτος, καθὰ πρὸ ἐν ὡ
 οὐκ, μάστιγα ἐπέδρα ὁ δὲ τὸς
 πλοσῶν ἢ ὁ πᾶσι ἢ τυράν-
 νους, ὅτω παρῶν καὶ ἀσῆμους,
 ἐκ μόνους οἰμωγῆς ὁ γυλίναςου
 μῆτος, ἢ ὅτι μακάροισι ἢ ἀγ-
 νῆς εἰσι, μεμνημένοι ἢ ἀνῶ.
 ταῦτα λέγει αὐτῷ, καὶ πῆς ἐτι
 ἢ ἀπλησάμενον πᾶσι πᾶσι
 ἢ ἐκ μῆτος τὸ ποτῶν,
 καὶ ἢ τὸ ἔνθον ἐν τῇ τριόλῳ
 Ἐκάτης δᾶπνον καὶ ἄμενον,
 ἢ ὁ δὲ ἢ καθαρῶς, ἢ τὸ ἢ
 ὦ, Πολ. ἀπὸ ἐπαγγεῶν ταῦτα,
 ἢ περὰ γενίαι ἢ ἰμπερὰ ὦ multo lupino, ὦ sicubi in triuio
 positam inueniat ἢ Hecates cœnam, aut ἢ ouum ex lustratione
 relictu, aut simile quippiam. POL. At renuntiabo hæc illi,

re) ut sicubi videris^b Men-
 nippum canē illū, (inuenies
 autē ipsum^c Cormibi circa
 d Craneū^e aut in Lyceō, de-
 ridenti contendentes istos in-
 ter se philosophos) dicas illi
 Menippe, inquit, iubet te
 Diogenes, si satis eā quæ super
 terram sunt, derisisti, quod ὦ
 huc ad inferos descendas, ubi
 multo plura quæ rideas, ha-
 biturus es. Illic enim in ambi-
 guo tibi adhuc visus fuit, ὦ
 frequens illud obijci potuit:
 Quis enim omnino scit, quæ
 post vitā futura sint. Hic aut
 tem non desines cōstanter atq;
 perpetuō ridere, quemadmo-
 dum ego quoq; nunc facio:
 ὦ maxime postquam videris
 diuites istos ac ἢ satrapas ὦ
 Syzranos ita humiles ὦ obs-
 scuros esse, soloq; ciulatu ab
 alijs dignosci: tum quod ὦ
 molles ὦ ignaui sunt, remi-
 niscentes eorū quæ in vitā gē-
 runtur. Hæc illi quæso ut di-
 cas, ὦ ut præterea etiam
 Diogee

MORTVORVM DIALOGI. 241

ἃ Διόγῳ. ὅπως δὲ ἔδω μά=

λισα ὁποῖός τις δὲ τῷ ὄψιν :

Διογ. γέρον, φελακρὸς, τε=

βάνιον ἔχωρ πολύθυρον, ἄ=

παντι ἀνέμῳ ἀναπνεύμι=

νον, καὶ τὰς ἐπὶ στήθεσσι τῶν

ἐκείνων ποικίλον. γλαδ' ἂν,

καὶ ταπεινὰ τὸς ἀμαξίνας

τῶν φιλοσόφῳ ἐπὶ σκώπῃ.

Πολ. ἐξείδιον ἰδέειν ἀπό=

τότων. Διογ. βίβη καὶ πρὸς

αὐτὸς ἐκείνους ἰδέσθαι τι

τὸς φιλόσοφῳ; Πολ. λέγει. ὁ

βαρὺ ἦδ' ἔδω τὸτό. Διογ. τὸ

μὲν ὅλον, πάλιν αὐτοῖς

παρεγγύαληρῶσι, καὶ περὶ τῶν

ὅλων ἐείψῃσι, καὶ κίρατα ἔγ=

σιν ἀμύλοισι, καὶ κροκοδάλλῳ

ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα

ἔρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

Πολ. ἀπ' ἐμὲ ἀμαξί καὶ ἀ=

πείδιον ἔν φέουσι, καὶ τῶν

γοροῦντα τῆς βίβης αὐτῶν.

Διογ. σὺ δὲ οἰμώσῃ αὐτοῖς

παρ' ἐμὲ λέγει. Πολ. καὶ ταῦ=

τα, ὃ Διόγῳ, ἀπαγγελάω.

Διογ. τοῖς πλοῦστοις δ', ὃ φίλ=

τάρον

Diogenes: sed quò melius il-

lum agnoscere queam, cuiusfa-

modi facie est? DIOG. Se-

nex est, caluaster, pallio in-

diuus lacero, & vento cuius

uis peruis, prætered & di-

uersorum pannorum assu-

mentis variegato. Ridet au-

tem semper, ac plerunque ar-

rogantes istos Philosophos

acerbè perstringit. POL. Fa-

cile erit inuenire illum, ex

his vique signis. DIOG.

Visne ut ad ipsos quoque

Philosophos illos aliquid ti-

bi mandem? POL. Mans-

des licet, non enim graue ne-

que hoc mihi fuerit. DIOG.

In vniuersum adhortare il-

los, ut desistant à nugis suis,

neque de toto contendant,

neque^m cornua sibi mutuò

affringant, nequeⁿ crocоди-

los faciant, neque huiusce-

modi sterilia atque ieiuna

interrogare, animum insti-

tuant. POL. At indoctū me

& meruditum esse dicent, qui

doctrinam illorum reprehē-

dam. DIOG. ° Tu verò plorare illos meo nomine iube.

POL. Et hæc nunciabo illis. DIOG. Diuibus autem, ὁ λε-

τῶν Πολυδάκτιον ἀπάγγε-
 λι ταῦτα παρ' ἡμῶν. τί, ὦ μά-
 τασι, ἔχουσιν φυλάξαι; τί ὀ-
 τιμαρ ἔοδε ἑασθῆς, λογιζόμε-
 νοι τὸς τόκους, καὶ τὰ παύσας
 πὶ τὰ λάνοις αὐτοθέντων, ὅς
 καὶ ἕνα ὄβολον ἔχοντας, ἡμεῖς
 μετ' ὀλίγοι; Πολ. ἀρῆσαι καὶ
 ταῦτα πῶς ἐμάρους. Διογ. ἀν-
 δρὰ καὶ τοῖς καλοῖς γὰ καὶ ἰσχυ-
 ροῖς λέγει, Μεγίλλω τε καὶ Κο-
 ρειθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ πα-
 λαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῶν ὄτι ἡ
 ξανθὴ κόμη, ὄτι τὰ χαροπὰ ἢ
 μέλανα ὄμματα, ἢ κρύθημα
 ἐπὶ τῷ πρὸς ἄπὸς ἔτι ὄδον, ἢ νύ-
 ρα ὑτόνα, ἢ ὄμοι καρτεροί,
 ἀλλὰ πᾶσι, μία ἡμῶν κόμης
 φασί, κρανία γυμνά τῷ κέρ-
 αδος. Πολ. ὁ χαλιπὸν ὄδον ταῦ-
 τα ἔπερ πῶς τὸς καλὸς καὶ
 ἰσχυρὸς. Διογ. καὶ τοῖς ἀφῆ-
 σιν, ὦ Λάκων (σοφοὶ δὲ αἰσι,
 καὶ ἀχρόμφοι τῷ πράγματι, καὶ
 οὐκ ἔπρουσαν πῶν ἀρείων) λέ-
 γει μὲν λακρῶν, μὴτ' οὐ-
 μώσαν, δινησάων καὶ πῶν ἐν-
 ταῦθα ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι ὅς
 (multi autem sunt, quibus & cares perquam molesta est, &
 inopiam lugent, ut neque lachrymentur, neque plorent,
 exposta illis æqualitate hac, quæ hic est: & quod vide-
 bunt

pidissimum caput, hæc no-
 stro nomine annuncies quæ-
 so: Quid, ὄναι, inquires, au-
 rum tantoperè custoditis?
 quid autem exercitatis vos
 ipsos, supputantes usuras, &
 talentum aliud super aliud
 accumulantes: quos non plus
 quàm unum obulum haben-
 tes venire huc paulò post os
 portes? POL. Dicentur &
 hæc ad illos, DIOG. Sed
 & formis istis & robustis
 dicas, Megillo puta Corin-
 thio, & Damoxeno palestris-
 ta, quod apud nos neq; flaua
 coma, nec cærulei nigriue
 oculi, neq; rubor faciei am-
 plius vllus est: neq; præterea
 nerui inenti & robusti, neq;
 humeri laborum tolerantes:
 sed p̄ omnia vnus pulvis, ut
 aiunt, nobis, ealvaria forma
 nudata scilicet. POL. Non
 molestum erit neque hæc ad
 formosos & robustos illos
 dicere. DIOG. Etiam pau-
 peribus, ὁ Λακων dicas licet,
 & cares perquam molesta est, &
 inopiam lugent, ut neque lachrymentur, neque plorent,
 exposta illis æqualitate hac, quæ hic est: & quod vide-
 bunt

φούλαι τὸς ἐκὰ πλοσίους ἔδειρ
 ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαί-
 μονίοις ἢ τοῖς ὄϊς, ταῦτα, εἰ
 δοκῆ, παρ' ἐμὲ ἐπισημοῦ,
 λέγων ἰκελεύει αὐτὸς. Πολ.
 μηδὲ μὲν Διδόχου, περὶ Λα-
 κεδαιμονίων, λέγει ὅτι αὐτὸς
 ξυμμάγει. ἀλλ' ἢ πῶς τὸς ἄλλους
 ἐκφοδᾷ ἀπαγγεῖλῃ. Διογ. ἰά-
 σασθε τῶς, ἐπεὶ σοὶ δοκῆ σὺ
 εἶ, οἷς πῶς πορ, ἀπεύρηκα
 παρ' ἐμὲ τὸς λόγους.

quibus antea dixi, ad eos sermones hos meos deferas.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

α TYVM eras reuiuiscere.] Pollux Iouis ex Leda filius,
 & Castoris frater, qui cum immortalis esset (vixit eodem nu-
 cum Helena prognatus) à Ioue fertur petuisse vt sibi cum fratre
 vita sancto immortalitatem suam partim liceret, quare impe-
 dita, alterius mori traduntur & reuiuiscere: de quibus Virg. 6.
 Aen. b Menippum canem.] Canes enim vocantur Gymice
 sectæ philosophi. c Corinthi.] Corinthus vrbs Achæie Græ-
 cærum omnium vrbiū clarissima fuit, quæ ne Romane quidem
 vrbi concessit. d Craneum] Gymnasium. e Autin Liceo.]
 Idem superioris gymnasio nomen fuit. f Satrapas.] Dicitur
 Persica, significans præfectum provincie. g Tyrannos.] Qui
 per insipientiam imperij viribus abutebantur, & siquidam a-
 nimi libertatē dominabantur non iure & legibus a quis. h Pe-
 ra.] Sacculo ex aluta, à collo ad lumbos pendente. i Impleta
 lapino.] Lupinum leg. minus genus omnium amarissimum &
 viliissimū, de quo idem Lucian. in lib. de Mercede seruientibus.

k Hccates cœenam.] Mos erat dimittibus, vt singulis men-

sibus Hecate sacrificando in triujs panes atque alia quaedam ponerent, quæ postea à pauperibus auferebantur ac deuorabantur: hanc Hecates canam dicebant. Suidas & Athenæus libro 7. Athenienses autem & theatra & conciones & cæteros conuentus hominum lustrare solebant, a thibiris paruis & vitibus quibusdam hostijs, vt Suidas tradit. eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminuit Aristophanes in Pluto, & eius interpres. Item Theocriti Glossemataxius cō τῆν τελοδῶ. [Ouum exlustratione.] Cat. arsto. Catharsium Græcis videtur purificatio quædam dici. Mærem quippe Athenis fuisse produnt, conciones expurgandi atque theatra, & omnino quælibet populi conuentum. Ita verò minutis fiebat procellis, quos nominabant catharsia. Eiusmodi obibant munus qui dicebantur à collustratione Peristiarchi. Oua illustrationibus apte monstrat Iuuenatis illud.

— nisi se centum lustrauerit ouis.

Sed & in arte Onidius oia hæc lustralia indicat illis versibus:

Et veniat quæ lustrat anus, lectum que locumque.
Præferat & tremula, sulphur & oua manu.

Consule Thucydidem & Hero-iptum de dolo. Sed nitram necessarium quam sulphur. Homerus Odys. χ. οἶο Ἰήσοι χελῶν κερκόβ' ἀκ. Plinius lib. 35. habet & in regionibus locum ut phur ad expiandas sufficit domos, hoc libauit. libr. 8. Columella. m. Neque cornua] Per κέρτα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: ἐπὶ οὐκ ἀπίδατες, τὸν ἔχῃ, κέρτα δ' οὐκ ἀπίδατες, κέρτα ἀπ' ἔχῃ. Quod non perdidisti habes. Cornua non perdidisti: cornua ergo habes.

n. Cr. codilos faciant.] κερκόβ' ἀκ. S. phisma ex fabula mulieris Aegyptiæ huiusmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Ptiarum auctione, sub finem. Quintilianus lib. Ceratimas & Crocodilinas ambiguitates appellat. Fabulam Crocodili tractauimus in nostris narrationibus libro 1.

o Tu verò plorare illos.] Ita autem Græcos loqui solent, vt plorare inberent eos, quos à se contumeliosè demerent, notum est. Hac etiam voce vsus est in Tragosodagra, & in sequenti Dialogo contra Menippum bis, pluribusque alijs locis. Horatius in 3. Satyra:

Inuocet

Inueniet nil sibi legatum præter plorare.

Idem in extrema Satyra lib. I. Demetri.

—tuque Tigelli

Discipulorum inter iubeo plorare cathedras.

Cic. in Epist. quadam ad Q. Fratr. ἀπὸ οἰμωζέτων, nos modò valeamus. p. Omnia vnus puluis.] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis.

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

προσευχὴς Διόδορου.

Mittitur ad viuos Pollux, mandata Menippo

Vt referat, pulchris, diuitibusque simul.

Ad miseros etiam, ne demirentur auaros.

Fabula post vitam cuncta penite monet.

O' pollux.] ἢ ἐν πολλῷ. Inuenies autem.] ἀ loco. Dices illi Menippe.] *Expositio mandati.* Illic enim.] *Ratio per comparationem.* Hic autem non desines.] *ἀντιπόδησις.* Et maxime.] *ἐπιθέσις.* Hæc illi quaeso.] *Conclusio.* Senex est.] *Προσωπογραφία ab aetate, habitu & actu.* Visne vt ad ipsos.] *ἐρώτησις.* Mandes licet.] *ἐν πολλῷ πρὸς τὴν φιλοσόφου, Neque de toto.]* *Ἰδέας Platonice.* Neque cornua.] *κροκίτην.* Neq; Crocodilos.] *κροκοδειλήτης* At indoctum me.] *ἰστοφορέα.* Et hæc nunciabo.] *ἀπὸ κρείσσεως ἐπιθετική.* Diuitibus autem.] *ἀπὸ πλούτου ad diuites.* Sed & formosus.] *Ad firmos & robustos.* Quod apud nos.] *Quis status apud inferos.* Etiam pauperibus.] *Ad pauperes.* Lacædemonijs autem.] *Σαρκασμός ad Lacædemonios.* Neque Lacædemonijs.] *ἀπὸ γένεσις.* Sed quæ ad cæteros.] *ἰστοχέσις.*

Missos igitur.]

Epilogus.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ. ΠΛΥΤΟ, ΣΕΥ ΚΟΝ-
τὴ Μενίππυ.

tra Menippum.

Iacobo Micyllo interprete.

C R O E S V S.

ΟΥ φέρω, ὦ Πλέ-
των, Μηνίππου τε-
νονί τ' κνώα παροί-
κῶν, ὡς ἢ ἑάνθρωποι κα-
τάσητον, ἢ ἡμῶς μετακίβδη
ἐς ἕτερον τόπον. Πλέ. τί δ'
ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται, ὁμῶς
ἐκρῶ; Κροῖ. ἰπιδάρ
ἡμῶς οἰμάξω, καὶ ἐξέρω,
ἐκείνον μεμνημένοι τ' ἄνω.
Μίδας μὲν ἔτοσι τοῦ χυσίω,
Σαρδανάπαλ' ἢ τίς πολ-
λῆς πρυφῆς, ἐν δ' ἵ τῶν θυσιων-
ρῶν, ἐπιγλα, καὶ ἐξουεδίζα,
ἀνδράποδα καὶ καθάρματα
ἡμῶς ἀφκαλῶν. ἰνὶ ὄρι, ἢ καὶ
ἔδωρ, ἰπιταράλλ' ἡμῶν τὰς
οἰμωγὰς, καὶ ὄλωε, λυπηρὸς
δεῖ. Πλέ. τί ταῦτα φασίη, ὦ
Μηνίππυ; Μην. ἀγυθῶ, ὦ Πλέ-
των. μισῶ ἢ ἀπὸ τῶν ἀβηναῖς
καὶ ὀλιθεῖς ὄντας, οἷς ἔνα ἀ-
πέχουσι

NON poterimus fer-
re, Pluto, ^a Menip-
pum hūc canem co-
habitantem nobiscum: qua-
propter aut illum hinc amo-
tum aliò colloca, aut nos
hinc aliò commigrabimus.
PLVT. Quid autem vobis
mali ad eò facit, quando eo-
dem modo mortuus est ac
vos? C R O E S. Postquam
nos ploramus & ingemisci-
mus, illorum reminiscetes
quæ apud superos habui-
mus, vixit ^b Mīdas hic au-
ri, ^c Sardanapalus autem
multa voluptatis, ^d ego ve-
rò thesaurorum irridet, &
cum conuicijs exprobrat ea
nobis, mancipia & picula
nos vocitando. Interdum
autem etiam cantando con-
turbat ploratus nostros: &
in summa valdè nobis mole-
stas est. PLVT. Quid hæc audio de te, Menippe? MENIP.
Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignaui ac perdiui adeò cū sint,
quibus

πείρησι βιώναι κακῶς, ἀπὸ
 καὶ ἀθανάτου ἔτι μέμνηται,
 καὶ πειρηχούται τῶν ἀνθ.
 χάριω τοι γάρ ἐμ' ἀνθρώπων ἀν-
 τής. Πλὴν ἀπὸ δ' ἔχῃ λυπῶν-
 ται ἢ δ' μικρῶν σερβήφοι.
 Μην. καὶ σὺ μοραίνεις, ὦ Πλὴν
 τῶν, ὁμόψυχος ὦν τοῖς τέ-
 τῶν σφραγμοῖς; Πλὴν. ἴδου
 μῶς. ἀπὸ δὲ ἐν ἄνθρωποις
 πρὸς ἀλλήλους ἔχῃ. Μην. καὶ μὴ
 ὦν ἄλλοις ἄνθρωποις ἢ Φρυγῶν
 καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκεις
 ὡς δὲ παύσω μὲν με. ἔθθα ἢ
 ἄνθρωποι, ἀπολαύσω ἀνθρώπων ἢ
 κατὰ δῶρον καὶ κατὰ γένη.
 Κροῖος. ταῦτα ἐχέεις; Μην.
 ἐν, ἀπὸ ἐκείνων ἔθεις λέω, ἃ ὑ-
 μῶς ἐποιεῖτε προσκυνῶντες ἀ-
 ξιδύλους, καὶ ἐλαθεῖς ἀνθρώ-
 σιρ ἐντυφῶντες, καὶ τὸ θανά-
 του τοπαράπαν ἢ μνημο-
 νόουτον. τοιγαροῦν οἰμώ-
 ζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῆ-
 ριμοί. Κροῖος. πολλῶν γὰρ
 ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτήμα-
 τῶν. Mid. ὅσος ἢ ἐξὼ χρυσῶς
 Σαρ.

quibus non satis fuit vixisse
 male, sed etiam mortui in su-
 per cogitatione atq; animo
 illis qui apud superos sunt,
 inharēt. Deleclior itaq; ægrè
 ipsis faciendo. PLVT. Sed
 non decet: dolent enim non
 exiguis rebꝫ priuati. MEN.
 Etiam tu deliras, Pluo, qui
 gemitus istorum tuo quoque
 calculo approbas? PLVT.
 Haudquaquam: verum no-
 lim vos discordes ac seditio-
 sos esse muuò. MEN. At ve-
 rò, ὃ pessimi Lydorum,
 & Phrygum, & Assyriorū,
 ita de me cognoscite, ut qui
 neq; vnquam desiturus sim.
 Nam quocunq; abieritis
 hinc, eodem sequar, ægrè fac-
 ciendo, cantando, atque irri-
 dendo vos. CROES. An
 non hæc contumelia est?
 MEN. Non: sed illa conti-
 melia erāt, quæ vos facere so-
 lebatis, qñ & adorari vos vo-
 lebatis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebamini: ne

que tū mortis quæ equā memores eratis. Proinde plorare nūc
 omnibus illis despoliati. CREOS. Multis certè, ὃ Dii, &
 inagnis possessionibus. MID. Quanto equidem ipse auro?

ἡ πεσοφὴ κατηρησική. Vera Pluto.] *Conficitur factum, per
αὐτοκατηρησίαν. Dolent enim.] Ab indecoro. Haud.]
Ratio. At verò pessimi.] ἀπλή. Ἀνόησιν ἡσ.* *Que-
rela. Non, sed illa.] Recriminatio. Proinde deplora-
re.] σαρκασμός. Quanto equidem.] Amplificatio.
Rectè sanè.] Conclusio ἑρωτική.*

Π Λ Ο Υ Τ Ω Ν Ο Σ Π Λ Υ Τ Ο Ν Ι Σ Ε Τ
ἢ ἑρμῆ. Mercurij.

Iacobo Micyllo interprete.

PLVTO.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν
πάνυ γενηράκωτά λέ-
γω, ἢ πλεῖστον ἀνθρώ-
πων, ὃ πᾶσι δὲ μὲν ἐκ αἰσῶν, οἱ
τὸν λιπρὸν ἢ θηρῶν τὸν, πρὸς
τακισμύνοις; Ἐρ. ναὶ, τὸν
Σικωνίου φῆς. τί δὲ; Πλῶ.
ἐκείνου μὲν, ὃ Ἑρμῆ, (ὡς ἴα-
σον ἐπὶ τοῖς ἰννεύκοντα ἑ-
τσίον, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρή-
σας ἀπὸ τοσαῦτα, ἔχει οἶόν
τι ἴω, καὶ ἔτι πλεον, τὸς δὲ γε
κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν
ἕνον, ἢ Δάμωνα, καὶ τὸς ἄλ-
λους κατάσπασον ἐφεξῆς ἄ-
παντας. Ἐρ. ἄτοπον ἄν
δύοιαι τὸ τοιοῦτον. Πλῶ. οὐδὲ
μινου, ἀπὸ δικαιοτάτου.

τί
sardū hoc videri queat. PLV. Haudquaquā imò iustissimū.

9 5 Quam

τί ἢ ἰκάνοι παθόντες, ὁ-
 ραῖται ἀφθανῆν ἰκάνοι, ἢ
 τῶν χρημάτων ἀντιποιούσασ-
 ἂν ἢ προσέκοιτες; ὁ δὲ πάν-
 τας ὄντι μαρτάζωρ, ὅτι καὶ
 τοιαῦτα ἐνχόμενοι, ὡμῶς θε-
 ραπέουσιρ ἐν τῷ φανερῷ.
 καὶ νοσοῦντ' ἂ μὴ βελίω-
 ούνται, πᾶσι πρόδηλα, θύσειρ
 δὲ ὁμῶς ἰπιοχρόνισαι, ἢ ῥά-
 σι καὶ ὄλας, ποικίλη τις ἢ κο-
 λακία τῶν ἀνθρώπων, ὅλα ταῦ-
 τα ὁ μὴ ἔσω' ἀθάναι. ὅι δὲ
 προσιτάσσαρ, αὐτ' μάττω ἰ-
 πιοχρόνισι. Ep. γυλοῖα πέ-
 σούσασαι, πανῶροι ὄντες, πολ-
 λὰ δὲ ἰσχυρῶς ἐν μάλα ὁλο-
 βηκοῦν αὐτῶς, καὶ ἐπιπίπτει.
 καὶ ὄλας, αἰεὶ θανούσιν ἰοικῶς,
 ἔρρωτα πολλὸν μάλλον τῶν
 νέων. οἱ δὲ ἦδον τὸν κλήρορ
 ἐν σφίσι διυρημένοι, βόσκου-
 ται, ἰσὺ μακαρταρ πρὸς ἐ-
 σωσῶντι θέντες. Πλὴν ἐνδῶρ ὁ
 μὴ ἀποδυσάμνος τὸ γῆρας,
 ὡσπερ ἰόλας ἀνθήσαστω.
 οἱ δ'

uisa pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo
 precipientes. PLVT. Proinde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolaus ille, in iuuenem redeat:
 illi

Quam enim ob causam illi
 adeo optant illum mori, nisi
 quia pecuniā illius ambiunt,
 nulla propinquitate iuncti?
 Quod autem omnium scele-
 ratissimum est, interea cum
 talia precantur, tamen ob-
 seruant et colunt manifeste
 utique illum. Ac quae egro-
 tante illo apud se consulēt,
 nemo ignorat: attamen sa-
 crificaturos sese promittunt,
 si conualescat denuo: et in
 summa, varia quaedam a-
 dulandi ratio illorum ho-
 minum est. Quamobrem
 ipse quidem immortalis sit,
 illi autem prae ipso abeant,
 frustra hiantes. MERC.
 Kidiula patientur, sceles-
 rati cum sint. Sed tamen
 et ille admodum sicite circ-
 cumducit illos, et spe
 pascit inani: et in summa,
 semper morituro similis, mul-
 to validus magis est, quam
 quisquam iuuenis. Illi au-
 tem hereditate inter se di-

οἱ δ' ἄρ' μέσων τῶν ἑλπίδων
τὸν ὄνειροπολήεντα πλῆτορον
ἀφελιπόντων, ἠέτωσαν ἡδὴ,
κακοὶ κακῶς ἀφθανόντες.

Ερ. ἀμίλησον, ὦ Πλῦταρ:
μὴ λῶσομα γὰρ σοὶ ἡδὴ αὐ-
τὸς, καθ' ἕνα ἕξῃς; ἔπειτ' ἂν
οἰμαί, ἄσι. Πλῦ, κατὰ σπα.
ἔθ' παραπῆμψ' ἕκασον, ἀν-
τὶ γέροντ' ἄνθις προ-
βήης γυρόμει.
υῖ.

illi autē ^e in ipsa media spe,
^f diuitijs illis quasi per som-
num spectatis destituti, ab-
eant iam huc mali male mor-
tui. MERC. Alias res cu-
ra Pluto, iam enim accersam
tibi illos, alium super alium
ordine, & septem autem, opi-
nor, sunt. PLVT. Dedu-
cas licet. Ille autē mittat sin-
gulos præ se, ex sene iterum
in adolecentem conuersus.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

EVcrati Sicyonij diuitis captatores sua spe frustran-
tur, ac res euenit secus, atq; illi exspectabant. Eu-
crates enim semper aliquam inuenit rimam, vt inquit
Plautus, per quam elabatur, & aliquo prætextu si fides
requiratur subrefugiat. Huius meminit idem Lucianus
in somnio siue Gallo sub finem. Est apud Aristophanem
in Equitibus: Eucrates, qui quum molitor
esset & diues, tamen remp. administrabat.

a QVINQVAGINTA millia.] Numerus infinitus pro
finito, hoc est, septem *b* Frustrâ hiantes.] Re multum spe-
rata, multumq; exspectata frustrâi discedant. *c* Spe pascit
inani.] Incendit, incitat, mouet, implet. Sed inierim cornos de-
ludit hiantes, arte frustratos. *d* Quemadmodum lolaus.]
Hic cum ad decrepitam ætatem peruenisset, Hercules precibus
iuuentuti restitutus est, vt Ouid fabulatur 9. Metam.

—dubiaq; legens lanugine malas

Ora reformatus primos lolaus in annos. *e* In
media spe.] Spes stultis addit animos, Hinc Catull. Sulcitæ
à cano vultunum capite. Captatores autem vultuosos di-
es, non Catullus modò, sed Seneca indicauit, *f* Diuitijs illis
quasi

quasi per somnum spectatis.] Solent enim plerumque, qui quippiam magnopere exoptant, id in somno cernere, & vel extreme sortis homines aliquando magnifica quaedam somniare, quemadmodum Luciani nostri Micyllus, qui per somnum opulentissimus, experrectus, cetero quispiam erat Ivo penè pauperior. g Septem opinor sunt.] Quis idem cadaver certatim captant.

IO ANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

πρὸς τὴν ἡμετέραν, in hereditetas, qui saepe ante quam captati mori videntur.

Εὐκρίτης exoptant mortem Damonis; Charinusque;

Vt citius capiant minerua magna tenis:

Quis iubet illud Stygijs qui praesidet oris:

Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

SENEM me nosti.] ἐγὼ τῆς καὶ προσωπιογραφίας. Noy, Sycionium.] *Affirmatio.* Sed quid postea.] ἢ πρός τινος. Viuere illum.] τὸ ἀλίπερον μίεθρον. Adulatores autem.] ἰσοφορά. Atqui absurdum.] αἰὲν ποροφ καὶ βίαιον. Quam enim ob causam.] ἀπολογία. Quod autem.] αὐξήσις. Quamobrem.] *conclusio mandati.* Sed tamen & ille.] ἀφῆγησι καὶ τὸ δεικνύς. Proinde ipse.] ἄλλη ὡς τοῦ. Illi autem in.] *Altera pars hereditatis.* Alias res.] *Conclusio.*

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ
ἐλέπτωνθ.

TERPSIONIS
& Plutonis.

P Virunio interprete.

TERPSION.

ΤΟΥ ὅ, ὃ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι, τριάκοντα ἔτη γεγονότα, ἢ δὲ ἔπειτα τὰ ἐννὴκόντα γέροντα

Utrumne hoc est, ὃ Plutonio, me quidem vita abijtisse, triginta cum sim annorum: Thucritum vero senem septuagenarium, & ultra, adhuc

ζήροντα Θούκετον βλῶ ἔτι;
 Πλό. Δικαίωτατον μὲν οὐκ, ὡς
 Τερψίωρ, ἄνευ δὲ μὲν βῆ, μηδὲ
 να ἀνχόμεν. Ὁ ἀπθανεῖν τῶν
 φίλων, σὺ δὲ παρὰ πάντα τ'
 χρόνον ἐπιβόλην αὐτῶ, πει-
 εμίωσιν τὸν κλῆρον. Τερ. ὅ
 γρ ἐχλῶ ζήροντα ὄντα, καὶ
 μή τι χήσαθαι ὡς πλεῖστον
 αὐτῶν διδάμνον, ἀπειθεῖν
 τῷ βίον, παραχωρήσεια τῶν
 νόμοις; Πλό. Κοινὰ, ὡς Τερ-
 ψίωρ, νομοθετῆς, τὸν μνη-
 τι ὡς πλουτῶ χήσαθαι δι-
 δάμνον, πῶς ἡδονὴν ἀπ-
 θεύσκειν. τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοί-
 ρα καὶ ἢ φύσιν δικάζει γν.
 Τερ. οὐκ ἔμ τῶν τῶν αὐτῶν μα-
 τῆς διατάξεως, ἐχλῶ γρ τὸ
 πρᾶγμα ἐξ ἧς πῶς γινώσκει, τὸν
 πρῶτον τῶν πρῶτον, καὶ
 μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῆ ἡλι-
 κίᾳ μετ' αὐτῶν; ἀνασφίρειδι
 δὲ μνησάμενος, μηδὲ βλῶ μὲν
 τὸν πρῶτον, ὁ δὲ ὄντας πρῶ-
 ἔτι λοιπὸς ἐχούσιν, μόγις ὄρωρ
 τα, οἰκίταις τέπρασι, ἰπικε-
 κυφότη, κορύβης ἢ τῶν ἄντι
 λήμης ἢ τὸς ὀφθαλμοὺς μετὸν
 ὄντα

adhuc viuere? PLVT. In-
 stissimum quidem, ὁ Τερ-
 psio. Nam etsi ipse viuit,
 certè ad nullius tamen mor-
 tem affectus est: tu verò o-
 mni tempore illius heredi-
 tatem exspectans, eum mori
 avidissimè cupiebas. TER.
 Nonne opus fuerat, quum
 senex sit, neque aliq. decas
 terò suis vii diuitijs, locum
 dare iuuenibus? PLVT.
 Nouas, ὁ Terpsio, statuis le-
 ges, quum ad voluptatem
 diuitijs vii nequeat, ipsum
 è vita decedere. Aliud au-
 tem Ὁ Parca Ὁ natu-
 ra statuisse videtur. TER.
 Proinde hanc ob huiusces
 modi c accuso ordinem.
 decebat enim has res suc-
 cessione gradus fieri, se-
 nem primò, deinde qui in
 ea atate sequeretur, mori:
 haudquaquam autem exera-
 ceri aut viuere, qui d ses-
 neclute decrepituus esset, qui
 tres duntaxat dentes ha-
 beat, cui vix deseruiunt o-
 culi, qui curuatur à quatuor
 habens,

ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἰδὼν ἀδότα,
 ἔμφυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῆ
 νίων καταγλιόωρον: ἀπ-
 θνήσκων δὲ κακίστους, καὶ ἑρ-
 ρωμένους ἀτὸς νεανίσκους. ἀνω-
 τῆ ὡσαύτων τὸ τόγυ. ἢ τὸ τε-
 λωταῖον ἀδύνατα ἔχοντι, πό-
 τε καὶ τεθνῆξεται τῶν γερών-
 των ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτῶ
 ἀρῆναις ἐθεράπειον. νῦν δὲ
 τὸ πλὴν παροίμιας, Ἡ ἄμαξα
 τῆ βῆσθ ποδῶν ἐκφέρει. Πηδ.
 ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίον, πολὺν
 συνήλωτα γίνεται, ἢ περ σοὶ
 δοκῆ. καὶ ἡμῶς ἢ τὴ παθόντων,
 ἀπορτοῖς ἐπιχάρετε, καὶ τοῖς
 ἀτάνοις τῆ γερῶν ἑσποια-
 τε, φέροντων αὐτῶς: τοιγαρῶν
 γέλωτα ὀφθαλμοκάνει, πῶς ἐ-
 κάνων κατορυστόμοι, καὶ τὸ
 πρᾶγμα τοῖς πομοῖς ἡδῆ-
 σον γίνεται. ὅσων γὰρ ἡμῶς
 ἰκάνους ἀφ᾽ ἀνῆρ ἔχουσι,
 τοσοῦτον ἀπασιν ἰδὼν, προ-
 σποθᾶν ἡμῶς αὐτῶν. καὶ
 ἐλὼν γὰρ τινα τῶν πλὴν τέχνη
 ἐπιγνοῦκασι, γράων καὶ γι-
 ρόντων

quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus
 quam gratissimum est. si ante eos vos mori cōtingat. Etenim
 nouā quandam in medium adducitis artem, aniculas atq; de-
 creptos

habēs, nihil deniq; volupta-
 tis degustans, haud aliud ex-
 sistens, quā^e animatum
 quoddam sepulchrum, ^f ab
 ipsa iuuentute derisum: ^g
 contra mori optimos atque
 robustissimos adolescentes.
 Nam hoc perinde esse vides-
 tur, ⁸ ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret quano-
 do ^h senum quilibet obiu-
 rus esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc ve-
 rò illud accidit quod pro-
 uerbio dici solet: ^h Qua-
 driga bouem sapissimē du-
 cit. PLVT. Hæc quidem,
 ὦ Τερψιο, prudentius fiunt,
 quā^m tibi profectō videntur.
 Verū^m ^g vos quid passi es-
 stis quōd rebus alienis gau-
 detis, ^g senibus filijs orba-
 tis vosmet, tantoperē in ad-
 optonem traditis? quam ob-
 rem in derisum adducti, ab
 illis sepelimini: quod quidem
 plurimis fit periucūdū. Nam

φούτων ἐρωτήσῃ, καὶ μάστιγ
 αἱ ἄλκιμοι αἰνῶσι δὲ ἑσπυνοί,
 ὑμῶν ἀνέραςσι. καὶ τοι σὸς
 λοιπὴν τῶν ἐρωμένων, συ-
 νήρτες ὑμῶν τὴν πανουργίαν
 τῷ ἐρωτῷ, ἢ καὶ τὰ χωσι πα-
 θὰς ἔχουσις, μισθῶν δὲ τοὺς
 πλάττουσαι, ὡς ἢ αἰσίοι ἐρα-
 σὰς ἔχουσι. εἴτε ἐν τῶν εἰς
 θύκταις, ἀπεκλέωθησαν μὲν οἱ
 πάλαι διορυφορῆσαντες: ὁ δὲ
 πᾶσι, καὶ ἡ φύσις, ὡς περ ἐστὶ
 δίκαιον, κρατοῦσι πάντων:
 οἱ δὲ ὑποπείουσι τοὺς δόλον-
 τας, ἀποσμυζέουσιν. Τερ. ἀ-
 λκὴν τὰ τὰ φῆς. ἐμὲ γὰρ ὁ δὲ
 κελῶ ὡς ὅσα λατρεῖται, ἀεὶ
 τεθνήσκουσι δολῶν, καὶ ὅπως
 ἐισοίμι, ὑποσέω, καὶ μὴ χι-
 ὄντι, καθάπερ ἐξ ὄου νεοφίδος
 ἀτέλης, ὑποκράτων; ὡς ἐγώ
 γινώσκω αἰσίοι οἰόμενοι ἐπι-
 βύσθην αἰτῶν τῆς σοφῆς, ἐπεμ-
 πόντι σοφὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλ-
 νοιρ τὸ μὲν οἱ ἀνέρας ὁ τῆ με-
 γαλαδωρεῖ, καὶ τὰ σοφὰ ὑ-
 πόφρονιδων ἄγρυπνος ἐκεί-
 πτω,

cū existimabam, tantò plus illi donorum mittebam, ut ne ij qui
 in amore concurrebant, muneribus me præclaris vincerent.
 Plerunque etiam præ nimia sollicitudine insomnis iacebam,
 singula

crepitos cum amatis: præser-
 tim quidem, si liberis sint ora-
 bati. Qui verò liberos ha-
 bent, illorum vobis non est
 cura. Atqui ex ijs qui amā-
 tur, plurimi, minime vestri i-
 gnari astus, etiam si ipsis li-
 beros esse contingat, illos o-
 disse dissimulant, ut et ipsi
 habeat amatores. Inde ijs in
 testamento exclusis qui mu-
 nera diutissime obiulerunt,
 liberi, sicuti profectò dignū
 est, omnem eorum substan-
 tiam consequuntur: ac illi tri-
 stitia affecti, suaq; spe delu-
 si, dentibus fremunt. T. E. R.

Omnia hæc vera sunt quæ
 de me et Thuerito autumas.
 Quantū enim meorū ille de-
 uorauit, quū semper eū mo-
 ri putarem? Ac quoties ad
 eum ingrediebar, gemēdo, et
 internū quiddā perinde atq;
 ex ouo pullus aliquis immat-
 urus stridēdo, agriuidinē si-
 mulabat. Vnde quantò ci-
 tius eum ad sepulchrum du-

μῖνον, ἀειθμῶν ἱκασα, καὶ ἄσ-
τάτων. ταῦτα γὰρ μοι ἢ τοῦ
ἀπειθανῶν αἰτία γένηται, ἀ-
γρηπνία, καὶ φροντισθῶν. ὁ δὲ
τοσούτῳ μοι δειλὰρ κατα-
πίων, ἰσασήκη θαπλομίνω
πρῶτον ἐπιγελῶν. Πλό. ἰδ-
γε, ὦ Θούκτε, ἰσῆς ἰσιμύκτι-
σον, πλοτῶν ἄμα, ἢ τῶν δῖο
ταρ καταγελῶν : μὴ δὲ πρό-
τερόν γε σὺ ἀποθανοῖς, ἢ προ-
πίμψας πάντας τοὺς κόλα-
κας. Τερ. τῶ δὲ μὲν, ὦ Πλό-
τον, καὶ ἐμοὶ ἠδῖσιν ἤδη, εἰ
καὶ Χαειάδης πετιθνήσκειται
Θουκίτο. Πλό. θαρῆρδ, ὦ Τερ-
ψίων. ἢ Φάδωρ ἦρδ, καὶ Με-
λαντῶ, καὶ ὅπως ἄπαντες
πετιθνήσονται αὐτῷ, ἢ οὐ τοῖς
αὐτοῖς φροντίσιν. Τερ. ἰ-
πωαῶν ταῦτα. ἰσῆς ἰσιμύκτι-
σον, ὦ Θούκτε.

Hi. Hec ego summo perè laudo, ὦ Thucrite. diuissimè viuas.

singula enumerans, ac vni-
quique disponens. Eaq̄ et
iam causa interius mihi
fuit, cura videlicet & vigi-
lia. Ille autem deglutito hoc
illectamento meo tanto, ad-
stetit mihi quando sepeliebar
paulò ante, arridēs PLVT.
Euge, ὦ Thucrite, diuissimè
viuas, vnà & diuissis abun-
dant, & huiusmodi homi-
nes deridens : neque prius
moriaris, quàm hos blatis-
tores cunctos præmitas.

TER. Hoc quidem, ὦ Plus-
to, periucundum mihi foret,
si ante Thucritium Chortas-
des vita decederet. PLVT.
Bonì animi sis, ὦ Terpsio : &
Phido etiam, & Melantus, &
omnes penitus ipsam præce-
dent, suis ipsorū curis conse-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Terpsionis cum Platone expositulatio, quòd senes
iunioribus superuiuant. Pluto autem docet omni-
bus ex æquo moriendum, nec vllis viribus arceri firi
necessitatem. Diuina enim decreta non commutan-
tur, humanæ leges pro tempore variantur. Hoin. O-
dyll. γ :

At verò mortem communiter omnibus æquam

A dilecto homine, neque dii depellere possunt,

Quem funesta dies fati iamiam vrget acerbi. Hinc mors
παράγε & nomini parcens seu omnia venans.

a Ad nullius mortem affectus.] Hæredipeta alienis
funeribus inhiat, & per morses incerta spe bona aliena captat.
Sed captante sepe capti sunt. b Parca & natura.] Parca-
rum fufis æuam mortalium enolui fabulantur poëta. Quin &
theologi metam viam fatalem, periodum appellant, quam præ-
tercurrere nulli fas fit. c Accuso ordinem.] cum quod
prius est natura, posterius referitur. d Senectute decre-
pitus.] Recentes aliquod senectutis incommoda, qua morbus
est. Vnde illud Horatii in Arte poëti.

— (ubeunt morbi tristisq; senectus. e Anima-
tium quoddam sepulchrum.] Terpsion, Thucritium senem
decrepitum ἐπιψύχον νεκρὸν τέρπον. i. viuum sepulchrum sive cada-
uer appellat, qui prouerbiali figura vititur Sophocles in Antigo-
ne. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberij apud Gellium: Simi-
lis sepulchris nil nisi nomen recineo. f Ab ipsa iuuentute
derisum.] Aetas illa se esse despiciatui omnibus. g Ac si
flumina fursum deferantur.] Terpsion hæredipeta delusus
Plutonem incusat, quod ipse iuuenis adhuc morte præreptus es-
set, superstitie Thuerio sene, quem captauerat, idq; contra natu-
ralem ordinem. αὐτὸν γὰρ ποταμῶν τὸ ἴσθη, inquit. Iudicans pri-
stinum rerum ordinem, legitimasq; rerum vices inuerti atque o-
mnia præposterè fieri. Rursus idem Lucian, vsurpat hanc paræ-
miam in Apologia Libelli, αἰετὶ τῆ ἐπιψύχου τέρπον. h Qua-
driga boiæm.] De re que præposterè geritur, veluti si ratio
pareat affectui. Translata metaphora à plustris per decliue
retrolabentibus, vnaq; secum bouem auferentibus. i Causa
interitus mihi fuit.] Fit autem sæpenumero, vt hæredipeta,
& qui testamentis inhiat, mortemq; alterius expectat, prior ipse
moriatur, etiam si iunior aut robustior fuerit. Nam ipsa hominis
vita fragilis & incerta res est, & quouis casu abruitur. Igitur
Cum dubia & fragilis sit nobis vita tributa,
In morte alterius spem tu tibi ponere noli.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Expositio, quod plerique senes iunioribus
superuuant.

Accusat Parcas iuuenis, quod mortuus ante
Sit, quam g. bbofus Tueritus ille senex.
Huius opum cupidi praecidit stamina Clotho:
Possibile est iuuenes ergo perire breui.

IVSTVM NE hoc.] *Propositiō à rei indignitate. Iustiffi-
mum quidē.] δὲ πῶς κείνου cum assueuatione. Nam & si ipse.]
Ratio ex comparatione. Nōne opus fuerat.] *Regerit ab
a quo. Cūm senex sit.] ἡλύσις τῶ ἐσοῦσιν. Nouas, ὁ Ter-
psilo.] μετῴστος. Proinde hanc.] πῶς ἔγωγε καὶ ἡγήσασιν.
Deccebat enim.] αἰτιολογία, ἡ θήσις. Haudquaquam.] ἡ ἀγ-
στis. Qui senectute decrepuit.] ἡλικιωτάτη senis decrepiti.
Et contrā mori.] ἀπῆσις. Nam hoc perinde.] ἡ κατα-
σκαδὴ ἡμεῶσιν. At fateri.] *Altera pars. Nunc verō.]
Conclusiuncula. Prouerbio dici solet.] παρομοία. Ve-
rūm & vos.] ἀνασκαδὴ expositulationis sine querelae. Quod
reb. alienis.] ἡ ἀντισημειωσις. Nam quanto vos magis.]
ἡ αἰτιολογία. Etenim nouam quandam.] ἡ κατωσκαδὴ. Atq;
ex ijs.] ἐπιβεβαιωσις. Omnia haec vera.] *Confessio. Quan-
tum enim.] Ratio per ἀφήγησιν. Ac quoties.] Thucritū calli-
didas. Perinde atque.] ἡλικιωσις. Vt ne ij qui amore.] πῶς
σεαχούσιν. Plerumque.] ὁ λογισμὸς. καὶ τελικὸν αἰτίον. Ea que
etiam.] τὸ ἐν ἑαυτῷ Ille autē deglutito.] *Redit ad Thucritū.
Euge, ὁ Thucrite.] ἡ ἀρχαία. Hoc quidem, ὁ Pluto.] ἡ
δύσις. Boni animi.] τὸ πνευματικόν. Hæc ego.] *Clausula.
ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΝΟΦΑΝΤΑΕ
καλλιδημίδου.
Callidemida.******

Erasmo Roterodamo interprete.

ZENOPHANTES.

ΣΥΝΕ, ὁ Καλλιδημι-
δου, πῶς ἀπέθανε;
ἐγὼ μὲν ἴδω, ὅτι πα-
ραίστησθε

A T tu Callidemides,
quo pacto interfisti?
Nam ipse quemad-
modum ^a Dinia ^b πα-
ραίστησθε

ράσιος ἄν Δανίς, πλείον ἢ ἰ-
 κανὸν ἐμφραγὸν ἀπινύλω, οἰ-
 δα: παρῆς ἦδ' ἀπεθύσκοσσι
 μοι Καλ. παρῶν ὃ Ζηνόφραν.
 τες, τὸ δ' ἰμὸν, παρὰδοξόν τι
 ἐξ ἐντο. οἰδα ἦδ' ἢ αὐτῶν Πτοί-
 δωρον ἢ γέροντα. Ζη. ἢ ἄτι-
 κνόν, ἢ πλάσιον. ὅτι τὰ πολ-
 λὰ ἤδ' ἀρ σούοντα; Καλ. ἰκῶ-
 νον αὐτ' αἰ ἐθράπινον, ἀπ-
 σχύνειν. ὅτι μοι τεθνήξαι
 ὄ. ἰπῆ δ' τὸ φράγμα ἐς μύτι-
 βον ἐπιγίνετο, ἢ ἔπρ ἢ τιθω-
 νόρ ὃ χέρων ἔξῃ, ἐπιτομόρ τι.
 να ὃ δὲρ ἐπὶ τ' ἀλλήρορ ἔξῃρον.
 πεάμινος ἦδ' φάρμακον,
 ἀνέπασσα ἢ οἰνοχόρ, ἐπὶ δ' ἀρ
 τάχις ὃ Πτοιοδωρ. ὅτι αἰτίση
 πῶν (ὡν δ' ἰπικῶς) φάρ-
 τήρορ ἐμβαλόντα ἐς λύματα,
 ἔτοιμον ἔχων αὐτό, ἢ ἐπιδέ-
 ναι αὐτῶ ἢ δ' τὸ ποίησαι, ἐς
 ἀεθδερὸρ ἐπαμοσάμω ἀφί-
 σαν αὐτόρ. Ζη. τί δ' ἔχον-
 τος, πᾶν γάρ τι παρὰδοξον
 ἔρῶν ἴσικας. Καλ. ἰπῆ τοῖ
 νω πῶσάμινος ἤκομεν, δύο
 ἦδ' ὃ μαρσίον. ὅτι κήλικας
 ἔτοιμος ἔχων, πῶ ἢ τῶ Πτοιο-
 δωρῶ, πῶ ἔχουσαν τὸ φάρ-

rasius quū esse, immodica in-
 gurgitatione praefocatus fue-
 rim, nosti. aderas. n. morienti.

CAL. Aderam Zenophātes.
 Porro mihi nouū quiddā atq;
 inopinatum accidit. Nā tibi
 quoq; notus est P. aedorus il-
 le senex. ZEN. Orbū illū di-
 cis, ac diuītē, apud quē te assi-
 duē versari cōspiciebā. CAL.
 Illū semp captabā, colebāq;
 id mihi pollicens fore, ut meo
 bono quāprimū moreretur.
 Verūm quū ea res in longum
 proferreretur, sene videlicet vel
 ultra Tithonios annos uiuē-
 te, cōpendiariā quandā exco-
 gitauī viā, qua ad hereditas-
 tem peruenirē. Si quidē empto
 veneno, pocillatori persuase-
 rā ut simul atq; Paeodorus po-
 tū posceret (bibeat aut pro-
 lixius) praesentius in calicem
 inijceret, habere ἔγ in proptu,
 porrecturus illi. Quod si se-
 cisset, iure iurādo confirmabā
 me illū manumissurū. ZEN.
 Quid igitur accidit? nā mo-
 pinatū quiddā narraturus mi-
 hi uiaeris. CAL. Vbi iā loti
 ueni ssemus, puer duob. paratis poculis, altero Paeodoro cui ve-

μακρον, τὴν δ' ἐτίραν ἰμοί, σφαλὲς ἐν οἴδ' ὄπως, ἰμοί ἢ τὸ φάρμακον, Πτοιοδῶρω δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπίδοκον ἔπα οἱ ἢ ἔπιον, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐπτάθλω ἐπέμνω, ἵποβοιμῶσ' ἀντ' ἐνεὸς νεκρός. τί τὸ γε γὰρ, ὦ Ζηνοφάντη; καὶ μὲν ἐν ἑδῆ γε τούτῳ ἀνδρὶ ἐπιγλάσθ. Ζη. ἀσῆα γῆ, ὦ Καμίδιμυδι, τί πονθας. ὁ γέρον δὲ τί πῆς ταῦτα; Καθ. πρῶτον μὲν ὑπέλασθαι πῆς τὸ ἀφνιδίον; ἔτα σιωῆς, οἶμα, τὸ γε γινυμένον, ἐγὼ καὶ αὐτὸς, οἶά γε ὁ οἰνοχόσ' ἔργασαι. Ζη. πῶλύ ἀν' ἑδῆ σὶ τὴν ἐπιτομον ἐχέω πράττω. ἦ καὶ γῆ ἄν σοι δῆ τῆς νεφρός ἀσφάντιστον, ἢ καὶ ὀλίγω βραδύτερον ἦν.

nenum erat additū, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenū, Ptoeodoro porrexit innoxium. Mox ille quidē bibit, at ego protinus humi porrectim stratus sum, suppositium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophantes? Atqui^d non cōuenit amici malis illudere. ZENO. Rideo profectō, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euēnit. Porro senex ille quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atq; inexpectatum sanē conturbatus est: deinde simul atque intellexit id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZENO. Rectē sanē. Tamen etsi non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari vulgataq; via tutius certiusq; etiamsi paulō serius.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

IN hereditetam, qui alieno funeri inhæbat, & per mortem incerta spe bona alterius captabat, sed delusum mors inopina ante senem, rapuit. Callidemides Ptoeodorum senem veneno è medio tollere tentabat, sed aliter accidit: veneno enim quod alteri parauerat, perijt. Tales milui vocantur.

a DINIAE.] Vide de Dinia in Toxaride. b Parafitus.] Is dicitur qui aliorum mensas sequitur, homo cibo ventrigie deditus, cuius gratia nihil non patitur & facit. c Tithonios annos.] Fabulae tradunt, auroram Tithonum Laomedontis filium, formosum in primis adolescentem amasse, eundemq; rapuisse, unde natus sit Memnon; demum tandem Tithonum, ob nimiam eius senectutem in cicadam mutatum ferunt, adeo ut vsque in proverbium eius nomen deductum sit: ut hic & in Hermotimo, item apud Erasmi nostri legimus. d Non conuenit amici malis illudere.] Sed potius cōdolere, iuxta illud Euripidis in Phœnissis: κενὰ γὰρ Φίλων ἄχρη. Communis omnis est amicorum dolor.

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

Διγνητὴς: Heredipeta veneno, quod alteri parauerat, perijt.

Annosi cupiens quidam ditescere rebus,
Viue ne possit, dira venena dedit.

Insidians alijs iuuenis perit ipse bibendo:
Auctori citius quare aconita nocent.

At tu Callidemides.] ἐρώτησις, quo pacto inserierit. Nam ipse quemadmodum.] Occupatio de sua morte. Aderam Zenophantes.] διγνησις, πωροσχή. Orbum illum dicis.] Interrogatio de persona, eiusq; ἐκφρασις. Illum semper.] τὰ πρᾶχθὸς τε ἠθροῦμα λογισμοί. Verum cum eas.] Causa spem infringens. Compendiarium quandam.] Nouum consilium. Siquidem empto veneno.] τὸ πρᾶχθὸς μέρθ. Quod si fecisset.] τὸ ἄπρον τελικόν. Quid igitur accidit.] Interfatio in media narratione. Vbi iam loci venissemus.] τὰ ἐπόμενα. Mihi venenum.] τὸ ἐκβαλὴ ἢ κενὴ βελή, τῷ βελδύσαντι κενίση. Quid hoc rides.] ἀποστροφή ἐπιπηθητικῆ. Rideo prefecto.] Defendit illud à iusto. Primum ad casum.] τὰ ἴδια ἐκβαλῆτε. Rectè sanè.] ἐπιπρᾶσις. Tametsi non.] πωροσχη.

Siquidem venisset.] langsam

Ichth hat wol.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ CΝΕΜΟΝΙΣΕΤ
 Δαμιππυς Damippi.

Erasmo Roterodamo interprete.

C N E M O N.

Τούτο ἐκείνο τῆς παροι-
 μίας, Ουκ ἔρως ἔλεος
 τα. Δάμ. τί ἀγανα-
 κῆς, ὃ Κνήμων; Κνήμ. πω-
 θάνη, ὃ, τι ἀγανακῆ; ἰλυρο-
 νόμου ἀκούσῃ καταλίδοι-
 πα, λατσοφιδεῖς ὁ ἀθλι, ὃ,
 ἔς ἰσθμόμω ἀνμάλιπα σχῆρ
 τὰμὰ, παραλίφωρ. Δάμ.
 πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνή. Ερε-
 μόλαον τὸρ πᾶν πλούσιον,
 ἀτεκνον' οὐτα, ἰθεράπευ, ἠ-
 πὶ θανάτω. ἰακύνθῃ ἐκ ἀγ-
 σῆς πλὴν θεραπείαν προσέλω.
 ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
 εἶν, θέσθι διαθήκας ἰς τὸ φα-
 νερόν, ἐν αἷς ἐκείνω καταλί-
 λοιπα, ὡς ἰακύνθῃ ἰηθῶσαι,
 καὶ τὰ αὐτὰ πράξαι. Δάμ.
 τί δὲρ δὴ ἐκεῖν ὃ Κνή. ὃ, τι
 αἶρ' οὐν αὐτὸς ἐνέγραφε ταῖς
 ἰαυτοῦ διαθήκας, οὐκ οἶδα.

ἰδὼ
 rerum mearum in solidum heredem institueram : nimis
 rum ut ille vicissim idem faceret, meo prouocatus exemplo.
 DAM. At quid tandem ille? C N E M. Quid ille
 suo in testamento scripserit, id quidem ignoro : ceterum

ἐγὼ γάρ ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ
 τῆς μοι ἐπιπέσόντος. ἢ νῦν
 Ἑρμόλαο ἔχῃ τὰ μὲν, ὥσπερ
 τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυρον
 ἐν δελτατι συγκατασπάσας.
 Δάμ. ἂ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν
 σε ἢ ἄλγεια, ὥστε σόφισμα καὶ
 τὰ σωτῆ σωτῆ θάνατος. Κνή.
 ζοικα: οἰμῶ ῥοι γὰρ ἔν.
 nam istam in tuum ipse caput struxeras. CNE. Sic ap-
 pareat, idēq; adeo deploro.

ego repente atq; insperato ē
 vita decepsi, teci ruina op-
 pressus: & nunc Hermolaus
 mea possidet, lupi cuiuspiam
 in morem ē ipso hamo cum
 esca pariter auulso. DAM.
 Imò non escam modò cū ha-
 mo, quin te quoq; piscatorem
 simul abstulit. Itaq; d tech-
 nam istam in tuum ipse caput struxeras. CNE. Sic ap-
 pareat, idēq; adeo deploro.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a Hoc illud.] De hæredipeta sue testamenti captatore, qui
 quē diuitem ex asse hæredem scripsisset, ac testamentum protu-
 lisset, quo diuitem ad idem faciendum prouocaret, teci ruina sa-
 biud oppressus est, ac sua reliquit illi, cuius facultatibus inhi-
 rar: atq; inuenis à senē, captator à captatore captus est. b Hin-
 nululus leonē.] Subaudiendum, capis, viciis, aut prouocat, hoc
 est, fortior superatur à debitori, aut indoctus certat cum doctis-
 simo. Vide Erasmus in Chil c Ipso hamo.] Rursus vritur
 hoc prouerbio in libello De mercede cōductis, d Technam.]
 Id est, commentum, artem seu fallaciam, in tuum ipse exitium
 & perniciem reperisti. Adagium est, de quo Erasmus.

IOANNIS SAMBVCI
 ANNOTATIONES.

Δινητηδὲς in hæredipetas.
 Externum Cnemon hæredem scripsit auarus,
 Fecerat id certa conditione tamen.
 Scilicet Hermoleos quo se quoq; scribere vellet:
 Ereptus Cnemon sed fuit ante senem.
 Hoc illud est.] ἢ ἀγαπάκησις & οἰμωγή. Quid ist-
 huc.] ἐρώτησις. Quid stomacher rogas? ἀποκλεισις
 ἐν τῷ ὄνοματι. Sed isthuc.] ἀφύγησις. Cn. Hermolaum.]
 r 4 π 17

τῆ ἡγοῦμεθα. At interim.] τῆ μίση καὶ λογισμός. Cate-
 riu ego.] τῆ ἐποῦμεθα genus; mortis. Et nunc Hermo-
 laus.] τῆ ἐπιδοῦμεθα. Imō, non dicam modō.] αὐτίστος.
 Malū consilii cōsultori p̄sternū est. Sic Apparet.] Clausula.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ CHARONTIS ET

Εμῶς.

Mercurij.

Martino Bolero interprete.

Interlocutores: Charon, Mercurius, Mortui, Menippus,
 Charmoleus, Lampichus, Damafias, Philo-
 sophus, Rhesor.

CHARON.

Α ῥῶσατε ἄς ἐχθ' ὑμῖν
 τὰ πρᾶγματα. μι-
 κρὸν μὲν ὑμῖν, ἄς ὁ-
 ρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ἕπο-
 σαβρόν δεῖ, καὶ διαρῆα τὰ πολ-
 λά, καὶ ἴν' τραπῆ ἐπὶ βάτερα,
 οἰχίστου πετραπέρ, ὑμῖς δὲ
 τοσῶτοι ἅμα ἡκῆτε, ποτὶ ἄ επι-
 φερόμενοι ἕκαστος. ἢ ἔρ μετὰ
 τῶτων ἐμβῆτε, διὰ μὴ ὑσ-
 ρορ μετ' αὐοῦτε, καὶ μέλισσ
 ὀπόσοι νεῖρ ἐκ αἰσινῶδ. Νε-
 κροί. πῶς ἤρ ποιήσαστε ἐν-
 πλοῖσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῖν
 φράσω, γυμνὸς ἐπιβάνον χεῖ,
 τὰ πεινὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ
 τῆς ἰόνου κατ' αὐτοῦ τας μό-
 λης ἤρ ἄν καὶ ἴτω δέξασθαι ὑ-
 μῶς τὸ πορθεμεῖον. σοὶ δ', ὦ Ερ-
 μῆ,

zore relinquere. nā sic etiā vix capiet vos naucula. Tibi verō

Α Vdite, quo loco sine
 res vestra. Equidem
 parua est nobis, quē
 admodum videtis, & cario-
 sa naucula, & qua ondicque
 perfluit: quōd si in alterā par-
 tem se inclinārit, planè sub-
 mersa peribit: atque vestrum
 tā multi simul cōfluūt, & sin-
 guli plurimas sarcinas adfes-
 runt. Quōd si cum his nau-
 uiculā cōscenderitis, ve cor-
 ne postea vos facili pœnite-
 at: maximè verō eos qui nan-
 di sunt imperiti. Mo. Quid
 igitur faciendum erit, ut sine
 periculo nauigemus? CHA.
 Ego vobis dicam: nudos vos
 ingredi oportet, atq; ista om-
 nia qua superflua sunt, in lit-
 ore

Mercurij.

μῆ, μιλῆσαι, τὸ ἀπ' τότε μη-
 δένα παραδέχουαι αὐτῶν,
 ὅς ἄρ' μὴ ψιδὸς ἢ, καὶ τὰ ἐξ
 πιπτα, ὡσπερ ἔφλω, ἀρβασ
 λάω. παρὰ δὲ πλὴν ἀρβά-
 θραρ ἐσὼς, διαγίνωσκε αὐ-
 τοὺς, καὶ ἀνατάμβανε γημ-
 νοὺς ἰπιθάνειν ἀναγκάσων.
 Ερμ. ἤν' λίγας, καὶ οὕτω
 ποιήσωμαι. ἔτοσι τίς ὁ πρῶ-
 τὸς δα; Μέρ. Μνήπιθ' ἔ-
 ζαγε. ἀπ' ἰδού, ἢ πῆρά μοι,
 ὃ Ερμῆ, καὶ τὸ βακτρῶν, ἐς
 πλὴν ἡμῶν ἀπρῆίφθωρ. τὸν
 τεύωννα δὲ ὀδ' ἐκόμισθε, ἤν'
 ποιῶν. Ερμ. ἔμβανε, ὦ Μέρ-
 νιπι, ἀνδρῶν ἄεισε, καὶ πλὴν
 προδείων ἔχει παρὰ τὸν λι-
 βερνύπλω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐς
 πισκοπῆς ἀπαύσας. ὁ λαδὸς
 δὲ οὗτ' ἔτις δα; Χαρ. Χαρ-
 μόλιος ὁ Μεγαρενὸς, ἐπίραξ
 εἴθ', οὗ τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον λι. Ερμ. ἀπόδυνι τοι-
 γαρῶν τὸ λαπ' εἴθ', καὶ τὰ χά-
 λη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ πλὴν
 κόμην πλὴν βαθῆαν, καὶ τὸ
 ἐπὶ τῶν παρῶν ἐρυθμα,
 καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχθ' κα-
 λῶς. ἄλξαν' εἴθ', ἰπίθαι ἢ-
 θῆ. ὁ δὲ πλὴν πορφρεῖδα ἔτο-

Mercuri, deinceps cura erit,
 neminem ex illis recipere,
 nisi nubus sit, & supellecti-
 lem abiecerit. Itaque ad i-
 psas se alaste statuas, ipsosq;
 cognosco, & suscipito, nu-
 dosq; ingredi cogito. MER.
 Recte dicis, atque sic fa-
 ciemus. Quis est ille primus?
 MEN. Ego Menippus sum.
 Ecce autem peram & ba-
 culum in paludem abieci: ve-
 rum rictu feci, qui pallium
 non acceperim. MERC.
 Ingredere, ὦ Memppe, vir os-
 ptime, primusq; apud gua-
 bernatorem navis locum ac-
 cipe, in ipsa summitate, quod
 omnes possis intueri. Verum
 q; ille formosus est? CHA.
 Charmoleus sum Megarensis
 ille amator, cui osculum
 vnum duobus talentis con-
 stitit. MERC. Exue igitur
 istam pulchritudinem, &
 labia vna cum osculis, istam
 etiam densam comam, &
 genarum ruborem, adeoque
 totam cutem. Bene se res ha-
 bet, expeditus es, ingredere
 nunc. Quis verò ille est pur-

σι, καὶ τὸ διαδήμα, ὁ Βλοσσο-
 ρος, τίς ἄρ' τυράννης; Δαμ.
 Λάμπιχος, Γελώων Τύραννος.
 Ερμ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, το-
 σαῦτα ἔχωρ πάρα; Λάμ. τί
 οὖν ἔχῃ, ὦ Ερμῆ, γυμνὸν
 ἦκην τύραννον ἀνδρα; Ερμ.
 τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νε-
 κρὸν δὲ μάλα. ὡς ἀπόθου
 ταῦτα. Λάμ. ἰδὲ σοὶ ὁ πλῆ-
 ρῆς ἀπὲρ ῥίπτοι. Ερμ. καὶ τὸν
 τύπον ἀπόρριψον, ὦ Λάμ-
 πιχε, καὶ πλὴν ἑπιροψίαν: βα-
 ρύσθ γάρ τὸ σφοδρῆσθ σου
 νεμπεσύντα. Λαμ. ἰδοὺ ἀλ-
 λά τὸ διαδήμα ἔασόν με ἔ-
 χασ, καὶ πλὴν ἐπιρρίδα, Ερμ.
 ἔδαμῶς, ἀπὸ καὶ ταῦτα ἄ-
 φθον. Λάμ. ἔσθ. τί ἔτι; πάν-
 τα ἤρ' ἀφῆκα, ὡς ὄρα. Ερμ.
 καὶ πλὴν ὁμότησα, καὶ πλὴν ἀ-
 νοισαν, καὶ πλὴν ὑθειν, καὶ πλὴν
 ὄργῃ, καὶ ταῦτα ἄφθον. Λάμ.
 ἰδὲ σοὶ ψιπὸς ἄμι. Ερμ. ἔμ-
 θανει ἡδῆ. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ
 πολλοῦ γρηῖ, τίς εἶ; Δάμ.
 Δαμασσίας ὁ ἀθλητής. Ερμ.
 νῶα ἕοικας. οἶδα γάρ σε,
 πομπάκις

puratus, & diademate præ-
 cinctus, gravitatem quan-
 dam præ se ferens? Quis es
 tu? LAMP. Lampichus
 sum, Geloorum tyrannus.
 MERC. Quid igitur cum
 tot sarcinis venisti? LAMP.
 An ne nudum advenire cō-
 ueniebat tyrannum? MER.
 Nequaquam tyrannum, sed
 mortuum. itaque deponis
 ista. LAMP. Ecce abieci
 diuitias. MERC. Sed su-
 perbian, ὦ Λάμπιχε, & fa-
 stum etiam abijce. nam ista
 si in nauiculā coincidat, ve-
 hementer grauabunt eam.
 LAMP. Igitur sine ut dia-
 dema habeam saltem, & stra-
 gulum. MERC. Nequa-
 quam, imò & hæc relinqui-
 to. LAMP. Sii ita. quid
 præterea vis? Nam omnia,
 ut vides, abieci. MER. Cru-
 delitatem etiam, & amentid,
 & violentiam, & iracundiā,
 atque his similia depone.
 LAMP. Ecce nudus sum.
 MER. Ingredere nūc. Tu ve-
 rō pinguis admodū & carnosus, quis es? DAM. Camasias
 ego sum athleta. MER. Certē videris ille esse. scio enim te
 sapere

ποδάκεις ἐν ταῖς παλαίστραις
 ἰδὼν. Δαμασ. νῶ, ὦ Ἔρ-
 μη, ἀπὸ παράδοξόν με γιν-
 μὸν ὄντα. Ἔρμ. οὐ γιν-
 μὸν, ὦ βέλτιστε, τοῦδε τας
 σάρκας περιεθλιμύων, ὡ-
 σε ἀπόδουσι αὐτὰς, ἐπὶ κατ-
 ταδύσας τὸ σκάφθ, τὸν ἕ-
 τερον ποδάκεις ἰπερβείς μόνον.
 ἀλλὰ καὶ τὸς σφάουους τύτους
 ἀπόρριψον, καὶ τὰ λευρύ-
 γματᾶ. Δαμασ. ἰδὼς ἔτι γυ-
 μνός, ὡς ἱρᾶς, ἀπικῶς ἐ-
 μι, καὶ ἰσοῦσαι τοῖς ἀλ-
 λοῖς νεκροῖς. Ἔρμ. ἕτος ἄ-
 μεινον ἀβάρη ἔναι, ὡσεὶ ἕμι-
 θουσι. καὶ οὐ δὲ τὸν πλοῦ-
 τον ἀπθέρμθ, ὦ Κράταρ,
 καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προ-
 σίτι, καὶ τὴν πηφίω, μὴ δὲ
 τὰ ἐντάφια λόμιζε, μὴ δὲ
 τὰ τῶν προρόνων ἀξιό-
 ματα. κατάλιπε δὲ καὶ γέ-
 νθ καὶ δόξαν. καὶ εἰ ποτὶ
 σι ἢ πόλις ἀνκάρηξεν εὐερ-
 γέτω δὴλονοτι, καὶ τὰς τῶν
 ἀνδραάντων ἐπιγραφὰς, μὴ
 δὲ ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ ἑ-
 ἕλωθρ, λέγει, βαρῶα γῆ καὶ
 ταύτῃ μνημονοῦμεθα. Κράτ.

δχ

saepe in palastris à me vis-
 sum. DAMAS. Ita est,
 ὦ Mercuri. Verùm accipe
 me, nudum existentem.

MERC. Nequaquam, ὦ
 bone vir, nudus es, tanta car-
 ne circumdatus: itaque exue
 eam. Nam si vel alterum tan-
 tum pedem in nauem posue-
 ris, submerges eam. Sed ὦ
 coronas istas ὦ praconia
 abieci. DAMAS. En
 plane nudus sum, ut vides, ὦ
 simili cum dijs mortuis sta-
 tura. MERC. Sic praestat
 leuem esse. itaque inscende
 iam. Et tu, ὦ Crato, diui-
 tias abijce, praeterea molli-
 tiem ὦ delicias. neque fe-
 ras tecum epithaphia, neque
 maiorum tuorum dignita-
 tes. Relinque etiam genus,
 ὦ gloriam. Item ciuiatum,
 de quibus scilicet bene me-
 ritus es, publica praconia,
 statuarum inscriptiones: ὦ
 dicas ne tibi magnum sepul-
 chrum construant. nam ὦ
 haec grauant, si in memo-
 riam reuocentur. CRAT.

Inuitus

ἔχ' ἰκῶν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί
 γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι. ΕΡ. Βασ-
 βαῖ, οὐ γ' ὁ ἕνοπι. Τί βόλαι;
 ἢ τί τὸ πρόποιον τέτο φέρεις;
 Κρά. ὅτι ἰνύκι, ὃ Ἐρμῆ, καὶ
 ἄεισον, καὶ ἢ πόλις ἰτιμυόε-
 μι. ΕΡμ. ἀφθὺν γ' ἢ τὸ πρό-
 ποιον. ἔρ. Ἄδῃ γὰρ ἄρλῶν κ' ε-
 δὲν ὄπων δλίος. ὁ σμυδὸς δὲ
 οὗτος ἀπό γ' ἔ σχήμα. καὶ
 Βερρυθόμψ, ὁ τὰς ὄφρὺς
 ἐπικρῶς. ὁ ἐπὶ τ' φροντίδων,
 τίς δ' ἄν, ὁ τὴν βαλὺν πώγω-
 να καθαρμύος; Μὲ. φιλόσοφος
 τίς, ὃ Ἐρμῆ, μάλλον γ' ἰόυς
 καὶ τερατίας μεσὸς, ὡς ἀπό-
 θυβον καὶ τέτον ὄψ' ἔρ πολ-
 λὰ καὶ γιλοῖα ἰπὸ ὠϊματίφ
 ἱερυπτόμψα. ΕΡ. καθάδῃ σὺ
 τὸ σχῆμα πρῶτον, ἔτα κ' ἰαυ-
 τί πάλια, ὃ Ζυῦ, ὄσω μὲν τὴν
 ἀλασφόνιαν κομίσῃ, ὄσω γ' ἀ-
 μαθίαν καὶ ἔεν καὶ κρυδλο-
 ζίαν, καὶ ἰρωτίσας ἀπόρος, κ'
 λόγους ἀκρυθώλας, καὶ ἔν-
 νοίας πολυπλόκους, ἀπ' ἀ καὶ
 μεταπονίαν μάλα πομπῶν,
 καὶ

Inuitus certè, sed tamè abij-
 ciam. quid enim faciam?
 MER. Papæ, quid tibi vis
 armatus? aut quid istud tro-
 phæum tecum circumfers?
 CRAT. Quia vici, Mercu-
 ri, & res præclaras gefsi, pro-
 pterea civitas hoc me hono-
 re affectit. MER. Relinque
 trophæum in terra. apud in-
 feros enim pax est, neq; ullis
 armis opus est. Verùm quis
 ille est ipso habitu gravita-
 tera quandam præ se ferens,
 elatus, & contractis supercui-
 lijs propter curas, longa bar-
 ba: quis est ipse? MEN. Phi-
 losophus quidam est, ὃ Mer-
 curi, imò præstigiarius &
 nugarius plenus. Itaque &
 hunc exue. videbis enim mul-
 ta, eaq; ridicula, sub pallio
 occulta esse. MER. De-
 pone tu hunc habitum pri-
 mum, deinde hæc quoque
 omnia. O Iupiter quantam
 ille arrogantiam, quantam
 insciam, & quantum cons-
 e ntionum, & inanis gloriae, quantum quæstionum dubia-
 rum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum
 perplexarum circumfers? immò quàm multos vanos laboreet
 & de.

κηλῆρον ἐκ ὀλίγοι, κη ὕ-
 θνης ἢ μικρολογίαν. ἢ Δία,
 κη χροσίον γὰρ τοῖ κη ἰδου-
 πάθειαν δὲ, ἢ ἀνοσιωτίαν,
 κη ὄργην, κη πρῶτον, κη
 μαλακίαν. ὃ λέγεται γὰρ με-
 αὶ κη μάλα περικρύπτεισ ἀν-
 τὰ. κη τὸ ψεῦδος δὲ ἀπό-
 θη, κη τὸν τύφοι, κη τὸ οἴ-
 θαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἀπῶν.
 ὡς εἶγε πᾶσι ταῦτα ἔχωι ἐμ-
 βαίνοις, ποία πρῶτηκόντο-
 ρος λέγειτο ἄρ σι; Φιλ. ἀε-
 ποτίθειμα τοίνυν αὐτὰ, ἐπεί-
 πῆρ ὅτα λελάθει. Μέν. ἀπὸ
 κη τὸν πᾶσι τούτοι ἀρ-
 θέθαι, ὃ Ερμῆ, βάρυν τε-
 ὄντα κη λάσιον, ὡς ὄραε;
 πῶντε μῶν τέχον ἀσὶ τὸλαε-
 χισοι. Ερμ. εὐ λέγει, ἀπό-
 θου κη τούτοι. Φιλ. κη τίς
 ὃ ἀρκείρω ἔσαι; Ερμ. Μέ-
 νιππος ὅτισι, λαδῶν πῆλι-
 κω τῶν ναυπηγικῶν, ἀρκό-
 ψα αὐτόν, ἐπικόπῃ τῆ ἀναβάε-
 θρα κη σάμψος. Μέν. ὅκ, ὃ
 Ερμῆ, ἀπὸ πείονά μοι ἀνάε-
 δος; κηλοίτοροι γὰρ τῶτο.

Ερμ.

Mercuri, sed da mihi ferram. hoc enim erit magis ridiculum.

MERC.

& deliramenta non pau-
 ca? quantas item nugas, &
 quantam curiositatem? Sed
 per Iouem, aurum etiam hoc,
 & voluptatem, & impu-
 dentiam, iracundiam, deli-
 cias & molliciem secum ha-
 bet; neque enim latent me i-
 sta, etiam si studiosè celas.
 Verùm abijce mendacia es-
 tiam & superbiam, & opi-
 nionem illam, qua existimas
 te omnibus reliquis praeſta-
 tiorem esse. Nansi cum res
 bus omnibus ingrediaris, qua
 quumqueremis te acciperet?

PHILOS. Depono igitur
 ea, quandoquidem sic iubes.

MEN. Sed & barbam
 hanc deponat, Mercuri, gra-
 uem equidem & hirsutam,
 ut vides. capilli sunt trium
 minarum ad minus.

PHI-

LOS. Sed quis abrades?

MER. Menippus ille secu-
 rim accipiens, quib. naues fa-
 bricantur, eam refecabit: de-
 tetur autem scalis naualibus,
 quibus superposita barba re-
 secetur.

MEN. Nequaquam

Ερμ. ὁ πάλιν ἰανός. Μενί-
 πει, ἀνθραπινώτερον ἢ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀπ' ἑμῶν
 αὐτοῦ τῶν λιναράων. βέβα,
 μικρὸν ἀφέλωμά κη τῶν ὀ-
 φρύων; Ερμ. μάστιξ : πῆρ
 τὸ μίτωπον ἢ κη τὰς
 ἐπ' ἄρην, ἐκ οἷδ' ἐφ' ὄθω ἀνα-
 τέων, ἑαυτόν. τί τοῦτο; κη
 διακρύβας, ὃ κάρμας, κη
 πῆς ἰάνατον ἀπ' ἑαυτοῦ; ἔμ.
 βηθὶ δ' οὐδ'. Μενίππει, ἐπι-
 βαρύντα ἄνδρα μάστιξ ἔλα.
 Ερμ. τί, ὃ Μενίππει; Μενίπ. ἰο-
 κλήαν, ὃ Βερμὴ, πομπὰ ἐν
 ὄβριον χειρομύσασσαν ἀντὶ.
 Φιλ. ἐκουὸν κη σὺ, ὃ Μενίπ-
 πει, ἀπόθε τῶν ἐλασθειαν, κη
 παρθέσιαν, κη τὸ ἀνυπορ,
 κη τὸ γυναικῶν, κη τὸν γέ-
 λωλα. μόν' ὅ γοιῶ τῶν ἀλ-
 λων γελᾷς. Ερμ. μηδαμῶς
 ἀπ' ἀ κη ἔχει ταῦτα, ἰούφα
 ἢ, κη πάντ' ἑυφορα ὄντα,
 κη πῆς τὸν κατάπρον χέρισι
 μα' κη ὁ ρήτωρ δ' οὐ ἀπόθε
 τῶν ῥημάτων τῶν τοσαύτων
 ἀπ' ἀντολογίαν, κη ἀντιθέ-
 σαι, κη παειώσας, κη πα-
 εἰδῶς,
 contradiclionem, ὃ antitheses, ὃ similitudines, itempe-
 riodos,

MERC. Sufficiet bipenis.
 MENIP. Euge, hu-
 manior nunc appares, a de-
 posito hircino factore. Vis
 ne vi parum etiam de super-
 cilijs auferam? MERC.
 Maximè : nam hæc super
 frontem etiam attollit, nec
 que scio quò seipsum exten-
 dat. Quid hoc rei est? e-
 tiam ploras scelestè? ὃ mor-
 tem times? ingredi te igitur.
 MEN. Unum quiddam ad-
 huc grauisimum gestat b sub
 alii. MERC. Quid Me-
 nippe? MEN. Adulatio-
 nem, Mercuri : que illi dum
 viueret, multum profuit.
 PHIL. Igitur ὃ tu Me-
 nippe, tuam abijce liberta-
 tem, ὃ loquendi audaciam,
 latitiam, animi magnitu-
 dinem, ὃ risum. An tu so-
 lus alios omnes ridebis?
 MERC. Nequaquam, sed
 retine ista, leuia enim sunt,
 ὃ planè facilia portatu,
 ὃ ad nauigandum pro-
 sunt. Tu verò Rhetor, abij-
 ce istam tantam verborum
 riodos,

ειδους, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τὰ ἄλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗΘ. ἔγωγ, ἰδὸς ἀρτίθιμα. ΕΡΜ. εἴ ἔχει, ὡς ἴσως τὰ ἀπὸ γαῖα, πῶς ἀρβάθρα ἀνελόμεθα, τὸ ἀγκυρεῖον ἀνεσπώσω, πῶς τὰς τὸ ἰσίουρ. ἔρθω, ὃ πορθμῦ, τὸ σηθάσιον, εἴ πάθωμῦ. τί οἰμάζετι, ὃ μάτασι, καὶ μάλιστ' ὃ φιλόσοφ' σὺ, ὃ ἀρτίως τὸν πάγωμα διδραμῆ; ΦΙΛ. ὅτι, ὃ Ερμῆ ἀθάνατον ἔμω πῶς ψυχὴν ἀπάρα. ΜΨ. ψάθῃται, ἀπὸ γὰρ ἔοικε κινεῖται αὐτόν. ΕΡΜ. τὰ ποῖα; ΜΨ. ὅτι μηκέτι διαπνήσῃ πολυτελῆ δάπανα, μὴ δ' ἐνύκτωρ ἔξωρ, ἀπαιτίας λανθάνων, ὡς ἰματίῳ πῶς κίψασθαι κατὰ ἄλλοις, πῶς αἰσιν ἐν ἐύκλω τὰ χαμαῖσπῃα, καὶ ἔωθον ἔξαπατῶν τὸς νέος ἐπὶ τῆ σοφία, ἀγκυρεῖον λήψεται, ταῦτα ληπῆσθ'. ΦΙΛ. σὺ δ', ὃ Μήνιτι, ἐκ ἄρχῃ ἀθανάτων; ΜΨ. πῶς, ὃς ἔσπαθ' ἐπὶ τὸν θάνατον, καλῆσθ' μὴ δ' ὄνος; ἀπὸ μεταξὺ λόγων, ἢ κρῶν.

riodos, & barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHET. En ab yicio. MER. Bene se habent res. Itaque solve funem. attollamus scalam, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta classum dirige. Simus hilares. Quid ploratis, o vos amencite? praesertim tu Philosopho, qui paulo ante tua barba spoliatus es? PHIL. Quia existimabami e immortalem esse animam. MEN. Mentitur. nam alia sunt quae videitur eum morore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non amplius tam optaras carnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumvoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scortis, nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet. haec sunt quae illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinaui, nemine vocante?

tem festinaui, nemine vocante? Verum nonne clamor quidam interim

ἢ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὡς
 σπέρ τινων ἀπ' ἡδὲ βοῶν
 των; Εἰρη. νῶ, ὦ Μηνίπ-
 πει, ἂν ἀπ' ἑνὸς γε γάρου: ἀπ'
 οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συ-
 νελθόντες, ἀσάφιοι γὰρ ὄντι
 πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ θα-
 νάτῳ. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ σιωπῶ-
 ῦσα πρὸς τῶν γυναικῶν,
 καὶ τὰ παλαιὰ νοσηρὰ ὄντα,
 ὁμοίως ἡγήθηνα ἰπὸ τῶν πα-
 λαιῶν βάρβαρα ἀφθόνοισι τοῖς
 κίδοισι. ἀπὸ δὲ Διοφάντου
 τὸν ῥήτορα ἰπανῶσιν ἐν Σι-
 κυῶνι, ἐπὶ ταφίσι λόγους δι-
 ξιούσῃ ἐπὶ Κράτῳ τῷ τῷ. καὶ
 ἐν Δία γε, ἡ Δαμασίῳ μήτηρ
 ἡλικύθῃ ἐξῆρχε τοῦ θέρλου
 αὐτοῦ γυναιξί, ἐπὶ τῷ Δαμα-
 σίῳ. οἱ δὲ ὁδῆς, ὦ Μηνί-
 πει, δακρύα, καθ' ἑσθίαν
 δεικνύσαι μόνῃ. Μηνίπ. ὁδῆ-
 μως, ἀπ' ἀκούσῃ τῶν λιπῶν
 μὲν ὀλίγον, ἄρρομίνων οὐ-
 κείνων ἐπ' ἑμοί, καὶ τὸ κοράκιον
 τυπλομένων τοῖς πτεροῖς, ὅ-
 ποτ' ἀρ σινελθόντων θάπτο-
 σί μιν. Εἰρη. ἡννάδας ἔ, ὦ
 Μηνίπει, ἀπ' ἰπὸ καταπτε-
 ροῦ καὶ ἄλλοι

interim dum nos confabulamur, exauditus est veluti
 quorundam in terra vociferantium? MER. Certe
 Menippe: verum non uno tantum loco exauditur clamor, sed quidam in omnium conuenientes, cum voluptate derident mortuum Lampichum, & illius uxorem mulieres circumstrepunt: atque illius pueri nuper admodum geniti, multis lapidibus à pueris obruitur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Siccyone funebres orationes recitantem de hoc Cratone. Et per Iouem Damasia mater plulans, lamentationem inceptat unà cum mulieribus pro Damasia. Te Verò, Menippe, nemo est qui deploret, & solui iaces tranquillus MEN. Nequaquam. nam haud ita multo post audies canes miserabiliter latrantes propter me, & coruos alas concuientes, quando ad sepeliendum me conuenimus,

πλοῦκαυρ ἡμῶν, ὁ μᾶς ἢ ἀπι-
 τε πῶς τὸ δικασίον, εὐθέων
 ἐκείνω πείοντος, ἐξ ὁ δ, καὶ ὁ
 πορθμεὺς, ἄμης μετ' αὐτοῦ
 μὲν α. Μὲν ὑποῖτε, ὁ ἔρμῃ,
 πῶς μὲν ἢ ἡμῶν. τί δ' ἔτι καὶ
 μὲν ἔτε δικασίον αὐτοῦ ἢ
 τὰς καταδικασ φασὶν εἶν βα-
 ρέας, ποχῆς, ἢ ὑπας, ἢ ἰθῶς.
 ἀχθῶνται ἢ ὁ ἐκείνο βίβ.

uimus, abite vos rectā p hanc
 viam ad forū iudiciale : ego
 verò & nauata alios transue-
 ctabimus. MEN. Feliciter
 nauigate, ὁ Mercuri, nos quo-
 que progrediemur. Verūm qd
 præterea de vobis futurū est.
 Iudiciū de vobis ferre oport-
 ebit, & quidem aiunt penas
 esse graues, rotas, aqualas, &

Vniuscuiusq; autem vita examinabitur.
 GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.
 in Scaphidium.

Hic videbis, quā vana prorsus & fucata sint omnia
 ea quibus orbis regitur & gubernatur, maximè verò
 ea quę præcipua esse videntur, probitas, doctrina & pro-
 tentia: præterea omnia quę mundus admiratur, & pro
 quibus parandis, in hac vita homines digladiantur, esse
 abiicienda cū ad Charontis nauiculām peruentū fuerit.

Charon portitor inferorum, quem poetę fabulan-
 tur defunctorum animas subtili cymba per Stygiam
 paludem transfuehere. Virgil. 6. Aeneid.

Portitor has horrendus aquas & flumina seruas,
 Terribilis squalore Charon: cui plurima mento,
 Canities inculta iacet, stant lumina flamma:
 Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.
 Ipse ratem conto subigit, velis que ministrat,
 Et ferruginea subuectat corpora cymba.

à HIRCINŌ foctore] Alarum aut reliquarum partium
 excitatur odor ad libidinē incensis. Hinc Horattus, anum huius-
 modi dicit hircum in alis habere. Lysimachus apud Plautum in
 Mercatore : Iam plenus ætatis animaq; fetida, senex hircosus.
 b Sub alis.] Quicquid clam & occulte non propatulo vel sic,
 vel gestatur, sub ala prouerbio etiam fieri dicitur. Quo usus est
 Demosth. cōtra a φόδον ψαδὸ μαζ. ἐχ. ἄς, ἐδὲ δὸ τῶν ἰσασιν,

ἐδὲ τὰς μὲν ἡν ἀθάνατος, ἡ ἄλλ' ἐν τῇ ἀθάνατῃ μέση πολλὰ
 λαὸν παροῦσα. i. non vnus, neq; duo ista norunt, neq; sub aliā (vt
 aium) prouocatio facta est, sed in medio for. multis presentibus.
 Ita dicitur alibi ab eodem Luciano τὸ κολπὸς sub sinu. e Im-
 mortalem.] Apud Herodot. lib. 2. scribitur primos Aegyptios
 stinisse animam hominis esse immortalem, & c.

I O A N N I S S A M B V C I

A N N O T A T I O N E S.

ἄριστος ἡγετὶς καὶ ἐργατικός.

Nilest post vitam quo praestet amicus amico:

Aequalis docto tum rudis esse potest.

Aurum deserimus, robur, formam, sophiamq;

Fabula quid doceat, lector amice vides.

A V D I T E, quo loco.] Facit sibi audientiam Charon. E-
 quidem parua est] Exponit periculū. Quid si cum his.] τὸ
 ἐνδὸν κερὸν Quid igitur.] Petiit consiliū. Ego vobis dicā.]
 Promittit. & dat consiliū Nā sic etiā.] Amplificatio à minori.
 Tibi verò Mercuri.] Dat mandatū super eo, Mercurio. Ita q;
 ad ipsas.] Praescribit quae facere debeas. Re adē dicis.] Pro-
 mittit se obtemperaturū. Quis est ille primus] Recipit in na-
 uiculā singulos numerando. Ego Menippus sum.] I Menip-
 pus Primumq; apud.] Dat ei locū apud gubernatorem. Char-
 moleus sum] II Charmoleus, amator Exue igitur.] Mors
 omnia tollit, vir müssen alleo dahinden lassen. Lampichus
 sum.] III Lampichus tyrannus Geloori. Sed superb ā.] Ty-
 rannorum dimitas, superbiā, fastiū, diadema, crudelitatem, amen-
 siam, violentiā, iracundiā, & cetera mors aufert. Tu verò pin-
 guis.] IV Danaius, pinguis & carnosus, athleta. Carne
 circum datus.] Abiecit carnes, coronas, praeconia. Et tu, ó Cra-
 to.] V Crato, dices Neq; feras tecū.] Bona fortuna a deserenda
 Quid tibi vis] VI. Armatus miles relinquit trophaeum.
 Quia vici Mercuri.] καὶ χροὺς militari. Apud inferos.] A
 contrario. Verū in quis ille] VII. Philosophus, eiusq; descri-
 ptio. Videbis multa.] Quae in philosophis falsis sint vicipe-
 randa. O lupiter.] ἐν φωνοῖς καὶ τὰς ἡγεῖται ἐργατικός. Nā si
 cū.] ἀθροῖς à minori. Sed & barbam.] Mercurius depositor.
 Menippus ille securim.] Depositio Beani. Sed damihī.]
 Deib ihm das Participium. Humanior nunc appares] Bea-
 nus omis-

quis emitit unum fletorem. Etiam ploras.] *Nolite vexare eum qui mortem contemnit. Igitur & tum.*] *ἄποσφοδῆ ad Menippium ex comparatione. Nequaquam.] Infiltratio Mercurij. Tu verò.] κέλευσε V. III. Rhetor cum suis ornamentis. Itaque; solue fune.] κέλευσε νεωτικόν. Quid ploratis.] *λακκιανὸς ἀφεῖθε.* Mentitur nam.] *Arguit philosophi mendaciam, et causam ploratus alio transferre. An tibi molentium.] ἰσοφοροῦ. Quomodo posset.] λύσις. Verum nonne.] τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπέμμε. Nequaquam.] *αἰετοῦ ποσοῖς γελασικῆ θεοῖς quia.] Epilogus. Ad forū.] τὸ δικάστη- εἶον. Iudicium.] ἡ κρείσις. Et quidem aiunt.] *αἰ καταδικαῖ.****

ΚΡΑΤΗΟΣ ΚΑΙ
Διογένους.

CRATETIS ET
Diogenis.

Erasmo Roderodamo interprete.

CRATES.

Mοῖσερον τὸν πλοῖσιον ἐξίνωσκον, ὃ δὲ δολοῦσεν, τὸν πάντων πλοῖσιον, ἢ ἐκ Κοίνου, τὸν τὰς πολλὰς ἀγκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Αἰστίας, πλοῖσιον καὶ αὐτὸς ἦν; τὸ Ομηκεῖον ἐκείνο ἠὲ δὲ ἐπιλέγαν, ἢ μὲν ἀνάσσει ἢ ἰώσσει. Δι. τίνος ἔνικα, ὃ Κράτης, ἰθὺράπουρον ἀπὸ πλοῖσι; Κρά. τὸ ἐλπίσεν ἔνικα ἐπάτηρ ἢ ἰλικιωτῶν ὄντων, καὶ τὰς ἀσθύνιας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθετο, Αἰστίαν γὰρ ὁ Μοῖσερον ἔνικα, ἢ πλοῖσιον ἀποθάνον, ἀποδοῦναι τῶν ἐπιπέτων πάντων.

Μοῖσερον

morsretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat.

Mœrichus a diuitem nouerâsne Diogenes? illum inquâ supra modum diuitem, illum Cōrintho profectum, cui toti erant naues onusta mercedibus; cuius cōsobrinus Aristeas, qui ipse quoque diues esset, Home ricum illud in ore solebat habere: Aut me cōfice tu, aut ego tete. Di. Cuius rei gratia sese captabam inuicem, Crates? CRAT. Hereditatis causa, qui essent æquales, uterque alterum captabant. Itaque testamenta publicaueram ambo, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat.

Mœrichum

Μοιείχορ ὃ Ἀειτίας, εἰ πῶς
 πέλθοι αὐτῷ. ταῦτα μὲν ἐγέ-
 γραφτο· οἱ δὲ θεράπωνοι ἀμύ-
 νης, κτεροβαλόμενοι τῆς λολα-
 κείας, ἢ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν
 ἄστρον τεκμαίρομνοι τὸ μέλ-
 λον, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρον, ὡς
 γὰρ Χαλδαίων πᾶσι δὲ, ἀμὰ ἢ
 ὁ Πύθι· ὁ αὐτὸς, ἀρτι ἢ Ἀε-
 σῆ παρ᾽ ἑχέ τὸ ἑρᾶι· ὁ ἀρτι
 ἢ Μοιείχῳ. ἢ τὰ τάλαντα πο-
 τε μὲν ἰπὶ τῶν, νῦν δὲ ἰπὶ
 κῆνον ἔρρει. Δι. τί δὲν πῶρας
 ἐγρήσῃ, ὡς ἑρᾶτης; ἀνοσαι ἔρ-
 ἄξιον. Κρά. ἄμφω τε θυᾶσιν
 ἰπὶ μίαις ἡμέρας, οἱ δὲ ληῖ-
 ροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασον,
 κλῆα πεινήθον, ἄμφω συ-
 γρηῖς ὄντας, ἐδὲ πῶποτε πῶς
 μαντανομίαις ἔτα γνήσια
 ταῦτα. Ἐσπλεοντόν ἦν ἀπὸ
 Σικυῶν· ἐς Κίρραρ, κα-
 τὰ μέλῳ τῶν πῶρον πλα-
 γίῳ πειπεσόντων ὡς Ἰάπυ-
 γι, ἀνεκράπησαν. Διο. εἴ
 ποίγησαν. ἡμῆς δὲ, ὁπότῃ ἐν
 τῷ βίῳ ἦμεν, ἐδὲν τοῖστον
 ἐννοο-

Etenim quum 3 Sicyone^h Cirrham versus nauigarent, me-
 dio in cursu obliquo ortoⁱ Iapyge eversa nauis perierunt,
 Di. Rectè factū. At nos quum esse mus in vita, nihil eiusmodi
 alter

Mærichum vicissim Aristæas,
 siquidem ipse prior è vita de-
 cederet. Haec igitur quum es-
 senti in tabulis scripta, illi in-
 ter sese captabant, & alter
 alterum adulationibus obse-
 quijsq; superare contendebat.
 Porro diuini, haud scio va-
 trum ex astris id quod futu-
 rum sit coniectantes, an som-
 nijs, quemadmodum^d Chal-
 dai faciunt: quin & Py-
 thius ipse, nunc Aristeam vi-
 ctorem fore pronuntiabat,
 nunc Mærichum:† ac triti-
 na quidem interim ad hunc,
 interim ad illum propende-
 bat. Di. Quid igitur tan-
 dem euēnit? nam audire
 est operæ precium, Crates.
 CRAT. Eodem die moriui
 tates ad Eunomium ac Thra-
 syeum deuenerunt, quo-
 rum uterque cognatus illis
 erat: atqui de his nihil præ-
 dixerant diuini, futurum ut
 tale quippiam accideret.

ἔργου, ὅθεν περὶ ἀλλήλων οὐτε
 πώποτε ἐξέμειν Ἀντιοθήνῃ
 ἀφθανεῖν, ὡς κληρονομίαι
 μι τῆς βακτηρίας αὐτῶ: ἔχον
 δὲ πάντων καρτερὰν, ἢ ἐν κο-
 τίνῃ ποιησάμεν. οὐτε, οἰ-
 μαί, σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις
 κληρονομίαν ἀφθανεῖν. ἢ
 μὲν, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖ-
 θον καὶ τὴν σίτην, χοίνας
 δὲ θέρμων ἔχουσαν Κρ. ἔδερ
 γὰρ μοι τῶν ἴδων, ἀπ' ἑδὲ
 Γί, ὦ Διογένη. ἀφ' ἑχέω,
 σὺ τε Ἀντιοθήνης κληρονο-
 μίας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλὰ μέ-
 σω ἢ σμινότρα τῆς Περσῶν
 ἀρχῆς. Δι. τίνα ταῦτα φῆς;
 Κρά. ἑρσίαν, αὐτάρκταν, ἀ-
 λήτην, παρρησίαν, ἰλιθυ-
 εῖαν. Δι. νῦν Δία μέμνημαι
 τούτου. ἢ ἀφ' ἑμέων. τὸν
 πλοῦτον παρ' Ἀντιοθήνης καὶ
 Γί. ἢ τι πλοῦτον καταλιπέω.
 Κρά. ἀπ' οἱ ἄλλοι ἡμέτερον
 τῶν τοιούτων λιτημάτων,
 καὶ ἑδὲ ἰθιράπων ἡμῶς,
 κληρονομί-

alter de altero cogitabas
 mus. Neque enim ego un-
 quam optabam ut moreres-
 tur Antisthenes, quò nimi-
 rū baculus illius ad me re-
 diret heredem: neq; tu Cra-
 tes opinor desiderabas, ut
 me mortuo in possessionum
 mearum successionem venis-
 res, puta doli, ac peræ, in
 qua quidem k lu pini¹ chæs-
 nices inerant duæ CRAT.
 Neque enim mihi quicquam
 istis rebus erat opus, imò ne
 tibi quidem Diogenes: si-
 quidem quæ ad rem pertine-
 bant, quæq; tu Antistheni
 succedens accepisti, deinde
 ego succedens tibi, ea nimi-
 rum multò sunt potiora,
 multòq; splendidiora, quam
 vel Persarum imperium.
 DIOG. Quæ nam sunt
 ista quæ dicis? CRAT.
 Sapientiam inquam, fru-
 galitatem, veritatem, dicen-
 di viuendiq; libertatem.

DIOG. Per Iouem memini me in istiusmodi opum hæ-
 reditatem Antistheni successisse, tibiq; eas longè etiam
 maiores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortales hoc
 possessionum genus aspernabantur, neq; quisquā nos ob spem

κληρονομίαν προσδοκῶν.
 ἰς δὲ τὰ χροῖον πάρετον ἕ-
 βλιον. Δι. ἀκότας ἢ ἔρ-
 ἔχον ἔνθα ἀλέξανδρο τὰ βιαῦ-
 τα παρ' ἡμῶν, διερρήνως
 τὸν πῶ τρυφῆς, καθάπερ τὰ
 βεβραῖ τῶν βαλαντίων. ὡσε-
 ἔμποτ, καὶ ἰμάταιοι τὶς αὐ-
 τὸς ἢ βφίαρ, ἢ παρρησίαρ,
 ἢ ἀλύθειαρ, ἐξέπιπτον ἰδύς,
 καὶ διέρρεα, τῷ πωθεμῆ
 πῆραρ οὐ δισαμῆφου, οἶον
 τι πάσχοισιν αὐτῷ Δαναοῦ
 αὐτὰ παρθενοί, ἰς τὸν τετρύ-
 πημῆσιν ἰδύον ἰπαντλοῦ-
 σα. τὸ δὲ χροῖον ὀδοῦσι
 καὶ ὄνξι. καὶ πάσχοι μελλ-
 νη ἐφύλασσορ. Κρά ἰκοῦρ
 ἡμῆς μὴ ἐξορην ἰαφραῦθα
 τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀδοῦρ ἡ-
 ξσοι ἰομιζοντορ, καὶ τῷ τερ ἄ-
 χι τὸ πορθεμῆς.

de nos hic quoque nostras possidebimus opes: illi simul atque
 huc venerint, obolum dumtaxat secum ferent:
 at ne hunc quidem ulterius quam
 ad portitorem.

potiundæ hereditatis obse-
 quijs captabat, sed ad au-
 rum omnes intendebant o-
 culos. DIO. Nec iniuria.
 neq; enim habebant quo sa-
 cultates eiusmodi à nobis
 traditas acciperent: quippe
 rimosi iam, vitiatiq; delictijs,
 non aliter quam vasa carie
 putria. Quo fit, ut si quan-
 do quis in illos infundat
 vel sapientiam, vel liberta-
 tem, vel veritatem, effluat
 illicò perstilletq; , fundo,
 quod immissum est contine-
 re non valente: cuiusmodi
 quiddam Ὁ Danaï filia-
 bus aiunt accidere, dum in
 dolium pertusum haustam
 aquam important: at ἡ-
 dem aurum dentibus Ὁ
 unguibus, omniq; vi ser-
 uabant. CRAT. Proinz

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a MÖRICHVM.] *Morichus & Aristeas duarum sororum filij, & annis aequales fuere, & facti sunt lupi frustrabianes, quoniam re multum sperata, multumq; appetita, frustrati discedunt. Tales testamentorum captatores & heredipete, quiq; duntaxat obsequijs & adulationibus aucupantur, ut testamento misceantur, prouerbio vulgares dicuntur.* b Corintho.] *Hæc Græcarum omnium urbium clarissima fuit, à Corinθο Marathoæ, siue (ut alij volūt) Pelopis filio, qui eam euerfam in Ætawauis. Cùm autē Ephyre diceretur, censetur inter Achaie vrbes ferè in medio Isthmi Peloponnesiaci sita. Græci vocant Isthmos angustias, quibus à peninsula ad continentē est aditus. Vide argumentum prioris ad Corinthios epistolæ Pauli, per Erasmus n. strum.* c Homericum.] *Huius eiusdem Homeri hoc Iliad. 2. non d. simile est:*

Τὸ μόρον δ' ἄρα τῆς ἠρώλειος βαδίζομεν. Id est,
Aut morere Picete, aut interfice Bellerophonem,
d Chaldaei.] *Affriorum magi, ex gentis vocabulo dicti sunt, qui diurna siderum obseruatione scientiam putantur effecisse, ut prædici posset, quid cuiq; euenturum, & quo quisq; falso natus esset e Pythius.] Apollinis cognomen, à Pythone serpente inditum, què saguis suis adhuc puer dicitur interemisse. f Trutina.] *æquilibrium.* g Sicyone.] *Est vrbs Achaie, non procul à Corintho.* h Cirrham.] *Phocidis oppidum, ad radicem Parnasi montis eregione Sicyonis. Ibi Apollo religiosissimè colebatur. Hinc Cirrheus à Senecâ in Hercule dicitur, i Iapyge.] vento ab occasu solstitiali spirante, qui & Caurus dicitur commodissimus ex Italia in Graciam nauigantibus. k Lupini.] *Eius utilitatem nosser Lucianus notat, De mercede seruientibus cùm rogat: Num usque ad eò defueris lupini & aquæ fontana copia, ut in eam sese conijceret seruientem. Leguminis genus omnium amarissimum, de quo nos in Charonte & Menippo. l Chænicæ.] *Æliæ Attica mensura pro aridis, maximè cibo diurno, cuius capacitas est sesquialterarius, vnde Pythagoræ dictum est: Chænici ne infidias.****

in Danai filiabus.] *Notiss ma est fabula puellarum Danaidum, quæ ob sponfos necatos, has pœnas apud inferos dare dicuntur, ut situlis perstillatibus aquam hauriant, atq; in dolium item pertusum infundant, gravi nimirum, sed inuili labore. Cuius fabule mentionem facit idem Lucianus in Timone, & in Hermotimo. Affuit enim dum exhauritur negocium, laborq; & contra sit, atq; in Danaidum dolio. Rursus de Dispandibus memini etiam Horatius in Odis: Et inane lymphæ*

Dolium fundo pereuntis imo.

Item Tibullus.

Et Danai proles Veneris quæ numina læsit,
In caua letheas dolia portat a quas.

IO ANNIS S AMBVCI

ANNOTATIONES.

ἐκζητησὶς rursus de heredipetis.

Est nimium cecis natura immersa tenebris,

Hinc rebus tantum diuitijsq; studet.

Non durat multū tamen hæc: nam cuncta caduca

Sola manet virtus, nescia (crede) mori.

MOERICHYM.] *Propositio ἡ Ζητησις ἐστὶ τῆς ἐκζητησὶς, de Mericho. Cuius consobrini.] Eius consobrini, αἰε-
Vios. Cuius rei gratia.] Inuestigatio, & expositio cause. He-
reditatis causa.] διῳσις. lamq; testat enia.] τὴν ἡγεμονίαν.
Aristeam omnium rerum.] Verba testamentorum. Hac
igitur.] conclusio, τὴν μίσην. Porro diuini.] Coniectura de
fueris rebus, ex astris & somnijs, Chaldaei coniectores. Ac tru-
tina.] ὀξυνομήσ. Quid igitur.] τὴν ἐπιφάνειαν. Eodem die
mortui.] τὴν ἐπιφάνειαν ἢ ἐπιφάνειαν. Nihil prædixerant.]
Notat astrologos & coniectores. Eueris naui perierunt.]
Genus mortis, Rectè factum.] ἐπιφάνειος. Neq; enim ego.]
Dixi rediuntur in navigationem. Deinde ego.] ἐπιφάνειος.
Quæ nam sunt.] ἢ ἐπιφάνειος. Verum reiqui.] Comparatio.
Nec iniuria.] ἐπιφάνειος. Quippe rimosi iam.] ἀπτολογία.
Quod fit.] ἡγεμονία. Quando quis.] A simili.] Fundo
quod immisum. Ab effectu manet in similitudine.] Cuius-
modi quiddam.] Ab exemplo, Proinde nos hic.] Epilo-
gus ex collatione.*

A R

ARGVMENTVM.

Hic Hannibalem, Scipionem & Alexandrum apud inferos in certamen glorię rerum gestarum disputantes, ludens introduxit, vt videatur pares quodammodo eos fuisse velle sentire. In Alexandro magno, Hannibale, Scipione, & plerisq; alijs ingentia vitia cum magnis virtutibus certauerunt. vnde Plato; αἰμιζέλας, inquit, Φύσῃς μεγάλως ἐπιφέρεται ἐν ταῖς κακίαις.

AΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝ. LVCΙΑΝΙ
νός, Μίμω & Σουππίανος, Scipio.

P. Virunio interprete.

Interlocutores: Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEXANDER.

ΕΜὲ δὲ περικριῶσαι, ὡς Λίβυ: ἀμείνων γὰρ ἄμι. ΑΝ. ὁ μὲν σου, ἀπ' ἐμὲ. ΑΛ. ὑνδρὸ Μίνωσ δικάσατω. ΜΙ. τί ποτ' εἶσι; ΑΛ. οὐτ' ἔμψ' ἀντίβας ὁ Κρηγιόλονι, ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρ' ὁ Φιλίππου. ΜΙ. νῦν Δία ἐνδοξοὶ γὰρ ἀμφοτέρω. ἀλλὰ πρὶ τίνοσ' ὑμῖν ἢ ἐπίσ; ΑΛ. πρὶ περὶ θείας, φησὶ δ' οὗτος ἀμείνων γυμνῶδι στρατηγὸς ἐμὸς ἐγὼ δὲ ἄσπερ ἄπαντων ἰσθμῶν, οὐχὶ τῶν μόνων, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν

Libyce, me decet præponi. melior equidem sum. ΗΛ. Imò verò me. ALEX. Iudicet ergo Mimos, qui semper iustissimus iudex est habituus. MIN. Quis es tu? ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis: ego autem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per Iouem, utriq; gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia: dicit enim is sese meliorem quam ego ducem exercitus fuisse: ego verò quemadmodum omnes sciunt, nò hoc solù, sed omnib; ferme q ante meâ aetate fũe-

πὸ ἐμῶ φημί Λιβυκῶν τὰ
 πολεμια. Μί. οὐδ' ἐν μέρε
 ἐκαστῶ ἀπολωτα, αὐ δὲ πρῶ-
 τῶ ὁ Λίβυς λιγυ. ΑΥ. ἐν
 πρῶτῷ, ὃ Μίνως, ἀνὰ μιλυ,
 ὅτι ἐν ταῦθα καὶ τῶ Εἰπω-
 δία φανερὸν ἐξέμαθον, ὡς ἐ-
 δὲ ταῦτε πῶλον οὐτ' ἐν γ-
 κατῷ μου φημί δὲ τῶ ζῶν μά-
 λισ ἐπὶ αὐτῶ ἀξίως ἐν, ὅσοι, τὸ
 μνηστῆρ ἐξ ἀρχῆς ὄντων, ὅμως
 καὶ μέγα προσηλῶν, δὲ
 αὐτῶν δὴ ἀμείν τε πρὶ ἀν-
 δάμφοι, καὶ ἄξιοι δόξα ἄρ-
 ἄρῃ. ἐν ἃ γὰρ μετ' ὀλίγων
 ἐξορμήσας ἐς τὴν ἰβηρίαν, τὰ
 πρῶτον ὑπερῶ ἀρ' ὡ ἀδελ-
 φῶ, μεγίστην ἠξιώσθη, αἴετ'
 πεισῆς. καὶ τὸς γὰρ Κελτίβη-
 ρας ἴλην, καὶ Γαλατ' ἐκρά-
 τησ', ἔ Βοπθίων, καὶ τὰ μέγα-
 λα ὄρη ὑπεβῆς, τὰ πρὶ τὸν
 Ηεδαίων, ἀπώσας ἰστέφρα-
 μον, καὶ ἀναστῆς ἐποικί-
 ῶσάστας πόλεις. καὶ τὴν πρὶ
 Διυλὴν ἰταλίαν ἐξήρωσά μιλῶ,
 καὶ μέγιστῶν προασέων τῆς
 προήχουσης πόλεως ἦλθον.

re, in re militari praestantio-
 rem me esse affirmo. ΜΙΝ.
 Dicat ergo vires vicissime
 pro virilitate verò, ὁ Libyce,
 prius loquaris. ΗΑΝ. V-
 num hoc me iuvat, quòd
 hic sermonem Græcum di-
 dicerim, ut neque etiam hac
 in re Alexander me superet.
 Porro illos maxime laudis
 dignos puto, qui quum
 parvi à principia fuère,
 propria virtute ad magnam
 gloriam euasère: poten-
 tioresque per se ipsi facti,
 principatu digni habui.

Ego igitur cum paucis qui-
 busdam Hispaniam pris-
 mum inuadens, quum sub-
 conul' essem fratri addi-
 tus, maximis rebus idone-
 us atque optimus iudicatus,
 ibi tum^d Celtiberos cepi, at-
 que Gallos ipsos deuici: ex-
 quum^e magnos mōtes trans-
 migraassem, omnem^f Eria-
 danum transcurri, multasque
 ciuitates eueri, et
 planam Italiam subiuga-
 ui, usque ad subur-
 bia Romæ grassatus sum, totiq; vno die 8 Romanos cecidi,
 et eorum

καὶ τοῦτοι ἀπέστηνα μίαι
 ἡμίρας, ὡς τὸς διακλυθίους
 αὐτῶν μηδὲμοις ἀπυκρῶ-
 σαι, καὶ τὸς ποταμὸς γερυρῶ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πω-
 τα ἔπραξα, ὅτι Ἀμμων^Θ ἦδε
 ὄνομα λόμῳ^Θ, ὅτι θεὸς ἔναι
 προσποιούμεν^Θ, ἠ' ἐνδυνια τῆς
 μητρὸς διεξίαν, ἀπ' ἀκρω-
 π^Θ ἐν ὁμοιογῶν, στρατιωτοῖς
 τὸις σωτηρίαις ἀντιξεί-
 ταίον^Θ, καὶ στρατιώτου
 τοῖς μαχηματοῖς συμπα-
 χίον^Θ, ὃ Μυδούς καὶ Ἀρ-
 μενίους καταχωνίσον^Θ ὡς
 σοφώεντας, πρὶν διακην-
 τινά, καὶ τῶν ἑλμῶντι πα-
 ραδιδόντας ὁδὸν πῶν νικῶν.
 Ἀλέξανδρ^Θ δ', παρῶσαν
 ἀρχὴν πρῆλασάν, ἠύξυσας,
 καὶ παρασπῶν ἐξέτανε, γεν-
 σαίον^Θ τῆ τῆς τύχης ὀρμῆ.
 ἐπέδ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ
 τὸν ἀκρωπρὸν ἐκένον Δρῆον
 ἐρυσσῶν τὴ Ἀρβύλοισ ἐκπο-
 τησῶν, ἀπρῶς τῶν πατρῶων,
 προσκινῶσαι ἡξίον. καὶ δια-
 ταν πῶν Μυδικῶν μετε-
 διήτησῶν ἑαυτῶν, καὶ ἐμια-
 φῶνα ἐν τοῖς συμποσίοις τὸς
 φήλας, καὶ σωταίμῶν ἐπὶ θανάτῳ.

ut eorum annulos modijs
 mensurari oportuerit, & ex
 cadaueribus pontes flummi-
 bus fecerim. Atq; hæc om-
 nia peregi nec ^h Ammonis
 diæus filius, neq; Deum me
 fingens, aut matri sinsonnia
 narrans: sed me hominem fa-
 tebar, pugnabamq; contra
 duces magna prudentia, cō-
 tra milites magna audacia
 atque fortitudine præditos:
 nō aduersus ⁱ Medos, aut ^{Ar} Ar-
 menios, qui antequam quis
 piam sequatur fugiunt, &
 facile cuiuis audenti victo-
 riam tradunt. Alexander ve-
 ρὸ ^k regni patris successor, &
 id fortunæ quodam impetu
 ampliavit: qui quum deuictō
 misero illo ^l Dario apud ^{Is} Is-
 sum & ^{Ar} Arbelas victoriam
 cepit, antiquam ex patre cō-
 suetudinem omitens, adora-
 ri sese voluit, seseque ad ^{Me-} Me-
 dorum delicias inuitari li-
 benter tulit: atque ^m in con-
 iuiijs amicos interemit, in-
 terficiētibúsq; auxilium
 tulit. Ego autem patriæ do-

ἠρίδι, καὶ ἰπασί μετρίως
 πῶς, τῶν πολέμιων μεγάλῃ
 σὺν ἰπασσιότατον δ' Ἀλ-
 βύης, ταχέως ἴπικος, καὶ ἰ-
 διαπληγμάτων ὑπὸ σκορῶ, ἢ
 καταδικασθῆς, λίγιστος ὄν-
 τισι μόνως τὸ πᾶν. καὶ
 ταῦτ' ἔπραξα, βάρβροσ' ὄν,
 ἢ ἀπαίδουτοσ' αἰτίας τῆς
 Ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ομηροσ,
 ἄσπερ οὐδὸς, ἐρραφῶδον, ἔτε
 ἢ Ἀεσότηλα ἢ ἑσπεῖν και-
 λουθῆς, μόνον δὲ τῆ φθορᾶ ἀγα-
 θῆ χειρᾶν, ταῦτά δ' ἄν, ἃ
 ἐξὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φη-
 μεῖ ἄν. ἃ δ' ἔστι καλίων ὄν-
 σι, διότι ἑσδύματι τῶν λι-
 φαλῶν διεδέδωτο, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σιμνα. οὐ
 κὼν δὲ τ' ἀμείνων δόξα
 ἄν γυναικῶν ἢ στρατηγῶν ἀν-
 δρῶν, τῆ γυναικῶν ἢ ἄνδρῶν
 τύχη κερήμενός. Μῆ. ὁ μὲν
 ἔρμεκον ἢ ἀγγυῖ τὸν νότον,
 ἢ δ' ὡς Λίβω ἀπὸς λῶ, ἢ ἔρ
 αὐτ'. οὐ δὲ, ὃ Ἀλεξάνδρου, τί
 πῶς ταῦτα φῆς; Ἀλ, ἢ ἔχλω
 μὲν, ὃ Μίνωσ, μὴ δὲν πῶς ἄν-
 δρα ἔτω θρασυῖ. ἰκανὴ γὰρ ἢ
 φῆμυ

Minos, homini adeò temerario nihil respòdere. Sola enim te
 fama

minatus sum: quæ quum me
 reuocaret, hostium magna
 classe aduersus Libyam naz
 uigante, parui, continuoq;
 me hominem priuatum de-
 di & damnatus equo ani-
 mo rem tuli. Atque hæc egi
 " barbarus " cum essem, o-
 mnisq; Græcorum discipline
 expers: & neq; Homerum,
 ut hic, edidici, nec Aristos-
 tele sophista magistro eru-
 dius fui, sed solum mea na-
 tura optima sum usus. Hæc
 sunt quibus me meliorem A-
 lexandro esse puo. Si verò
 ea causa mihi hic preferen-
 dus est, quòd caput diade-
 mate ornauerit, id decorum
 forsan apud Macedones est:
 non tamen ob id præstantior
 hic videri debet generoso
 duce, & viro qui mentis sen-
 tentia magis quàm fortuna
 est usus: MIN. Hic certè
 orationè neq; ingenerosam,
 neque ut Libycum decebat,
 dixit: tu verò Alexander
 quid ad hæc inquis? A-
 LEX. Oportet quidem, &

φημι διδασξαι σε, οἱ ὅτι μὲν
 ἰσὼ βασιλεὺς, οἱ ὅτι δὲ οὐ-
 τὸ λυσις ἐφύετο. ὁ μὲν δὲ
 ὄρα. εἰ κατ' ὄλιγον αὐτοῦ
 διδάξῃς, ὅς ἐστι ὅτι ἐτι,
 πρὸς τὰ ἐπιπλάματα,
 καὶ πῶς ἀρχὴν τετραμύ-
 ρου κατέσχον, καὶ τὸν πο-
 νείας τοῦ πατρὸς μετέπλεον,
 καταφοβήσας πῶς ἐπαύσατο
 τῆς Ουβιάων ἀπολείας, στρα-
 τηγὸς ἦν αὐτῶν χειροτονη-
 θῆς. οὐκ ἤξιον πῶς Μακε-
 δόνων ἀρχὴν ἐπέπλεον, ἀ-
 γαστῶν ἀρχὴν ὀπίσσω ὁ πα-
 τὴρ κατέπλεον, ἀπὸ πᾶσιν
 ἔσπονδῆς πῶς γέλυ. καὶ δε-
 νόρ, ἡγεσάμην, εἰ μὴ ἀ-
 πάντων κρατίσσαιμι, ὄλιγους
 ἀγαστῶν, ἰσὼ βασιλεὺς ἐς τὴν Ασί-
 αμ, ἢ ἐπὶ τῆς Γρανικῆς ἐκπα-
 τήσας μετὰ τὴν μάχην. καὶ πῶς
 Λυδίαμ παύσαρ ἢ Ἰωνίαμ καὶ
 Φρυγίαμ, καὶ ὅλας τὰ ἐν πο-
 σίῃ ἀεὶ χειροτονήσας, ἡλθορ ἰ-
 πῆσσαν, ἔνθα Δρακὸν ἐπέ-
 μαν. μετὰ τὴν πομπήν στρα-
 τῶν ἀγαστῶν, ἢ τὸ ἀπὸ τῶν ὡς Μί-
 νως, ἡμῶν ἴσως ἕσως ἡμῶν
 κηρὸς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κα-
 τέπλεον. φησὶ γοῦν ὁ πορθε-
 μιν,

fama satis edocere potest,
 qualis hic latro habitus fue-
 rit. Aduerte tamen an parum
 ipsum superauerim, qui cum
 adolescens adhuc essem, rem
 aggressus, regnum obtinui,
 & de patris mei interempto-
 ribus supplicium sumpsi. At
 quum p̄ Thebas subuertissem,
 toti Græciæ terror fui, ab ea
 dux eleElus. Neque dignum
 putavi, Macedonum regno
 me contentum esse, quod pa-
 ter reliquerat: sed totum
 terrarum orbem sibiui: du-
 rum ἔπιπλεον, nisi retum ὀ-
 mnium dominus essem, pau-
 eos quosdam mecum ἀγαστῶν,
 in Asiam exercitum tradu-
 xi, & apud ἵ Γρανικὸν
 magna pugνα διέτι: Lydiam,
 ἢ Ἰωνίαμ, & Phrygiam ces-
 pi. Et tandem quæcunque
 transieram subiugans, ve-
 ni ad Issum, vbi Darius
 me expectabat, infinitos
 exercitus secum ἀγαστῶν. Post-
 hæc, ὁ Minos, vos ipsi
 scitis quot ad vos vno die
 mortuos miserim. Dieit
 enim Charon, tunc si-
 bi scia.

αὐτός, μὴ ἀρκίσει αὐτὸς τὸς
 τε τὸ σκάφῃ, ἀλλὰ σχεδίας
 διαπηξάμενος, τὸς παπῶν
 αὐτῶν διαπλίσσει, καὶ ταῦ-
 τα δ' ἐπρατορ, αὐτὸς περικυ-
 λωθῶν, καὶ τιτρώσκεισθαι
 ἀξίω. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν
 Τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβί-
 νοῖς διηγέσθαι, ἀλλὰ καὶ
 μέγας Ἰνδῶν ἕλθορ, καὶ τὸν
 Ωκεανόν, ὅρον ἰσομοσάμω
 τῆς ἀρχῆς, καὶ τὸς ἐλεφαντας
 αὐτῶν ἴδωρ, καὶ Πύρον ἰ-
 χαρσοσάμω. καὶ Σκιδδας δ',
 οὐκ ἀκαταφρονήτος ἀνδρας,
 ἔπρθε τὸν Ταναῖον, ἰνικυ-
 ῖ μὲν ἰππομαχίᾳ, καὶ τὸς
 φίλους αὐτοῦ ἵποιν, καὶ τοὺς ἰχ-
 θήρους ἡμισάμω. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἰδούσῃ τοῖς ἀνθρώ-
 ποῖς, συγγνωστοὶ κύνιοι, παρὰ
 τὸ μέγιστον τῶν πραγμάτων,
 καὶ τοιούτων τι πισώ-
 σεντος περὶ ἐμῶ. τὸ δ' ἔργον τε-
 λουτῶν, ἐγὼ καὶ βασιδῶν
 ἀπέθανον: οὐτὸ δ' ἐν φυ-
 γῇ, παρὰ Προσία τῷ Βιθωῶ,
 καθάπερ ἄξιο: ἴω, πανου-
 ρότατον καὶ ὠμότατον ὄντα.
 ἡς ἴδ' ἀνικρατῖσσι τῶν Ἰτα-
 λῶν, ἐγὼ λέγειν. ἔτι δὲ ἰσχυρί-
 ῃται

bi scapham non suffecisse,
 sed raiibus composuis illo-
 rum plerosq; se transporta-
 se. Atque hæc confeci me-
 ipsum periculis opponens,
 & in pugna vulnerari non
 timens. Et ut quæ apud
 Tyrum & Arbelas gesta
 sunt, omitam, usque ad
 Indos veni; atq; Oceanum
 mei regni terminum feci, &
 illorum hominum elephan-
 tes cepi, ac Y Porum capti-
 uum abduxi. Scythas verò
 homines certè non spernens,
 Tanaim transiens, ma-
 gna equitum pugna vici:
 ac amicos meos remuneravi,
 inimicos autem vltus sum.
 Si verò Deus hominibus vi-
 debar, parcendum illis erat.
 Nam rerum magnitudine,
 ut tale aliquid de me cre-
 derent, inducti sunt. A Tan-
 dem mors me regem occu-
 pavit. Hic autem Hanni-
 bal apud Prusiam Bithy-
 nia exulavit, ut crudelissi-
 mo & pestimo homini con-
 ueniens erat. Nam quo pacto
 Italos vicit, omitto dicere:
 nam

ἔμα πονηρία καὶ ἀπιστία καὶ
 ἄλογοι. νόμιμον ἢ ἠπεφάνης
 ἔδωκεν, ἵνα δὲ μοι ἀνείδιον τῶ
 πρὸς τὸν, ἐκκλιθεὶς μοι δ' οὐκ
 οἶα ποῖα ἐν Καπυῖ, ἰταίρου
 σιωπῶν, καὶ τὸς ἦ ποδῆς καὶ
 ρὸς ὁ θαυμάσιος καθύπερθε
 θῶν, ἐγὼ ἢ, ἂ μὴ μικρὰ τὰ ἐ
 σπείρα δόξας, ἐπὶ τῶ ἐο μάλ
 λον ἄρμυσα, σὶ ἀνρίξα ἔπρα
 ξα, Ἰταλίου ἀναμῶτι να
 βῶν, καὶ Λιβύου, καὶ τὰ μί
 χει Γαλαρῶν ἱπαρόμῳ; ἔ
 ἀμ' ἐπ' ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι
 ἐπ' αὐτῶν, ἐποπύοντα ἴδην, καὶ
 ἀποπύοντα ἴδην. ἀρμυ
 κα, σὺ ἢ, ὦ Μίνως, ἀναστῆνα
 υἶά ἢ ἀπ' ὀπῶν καὶ ταῦτα.
 Σκ. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ
 ἐμοῦ ἀκούσης. Μί. τίς ἢ ἔ
 ὦ βέλτε; ἢ πόθεν ἂν ἐρεῖς;
 Σκ. Ἰταλίου Σκηπίου, στρα
 τῆγος, ὁ λαθελῶν Κρηθῶνα,
 καὶ ἱερῆστας Λιβύου μεγάλως
 μάχαις. Μί. τί ἔρ καὶ σὺ ἐρεῖς;

Σκ. ἄλλο

Minos iudica. nam & hæc è multis protulisse satis est.
 SCI. Non, nisi me quoq; prius audias, ὦ Minos. MIN. Quis
 tu, vir optime, es, aut vnde, quod hisce claris ducib. te conferre
 audes? SCI. Scipio Romanus, q. Carthagine deleui, C. & Afros
 nullis magnis prælijs deuiçi. MIN. Quid igitur & tu dicis?

SCIP.

nam non virtute, sed malitia
 atq; perfidia & doli id per
 egit, nunquam aut alicuius
 claritudinis aut iusti me
 mor. Sed quoniam quod de
 liciosè vixerim, vituperavit,
 oblitus mihi videtur eorum
 quæ apud Capuam admise
 rit. Ibi enim mulieribus de
 dius fuit, & voluptatibus,
 vir esse mirabilis, belli ge
 rendi occasiones prodidit.
 Ego verò nisi ea qua sub
 Occidente sunt, parua qui
 dem putans, versus Orientem
 me impulissim, quidnam a
 deo magni perfecissim? Quæ
 Italiam ab sq; sanguine cape
 re, ac Libyam, omnemq; eam
 oram B vsq; ad Gades, sub po
 testatem redigere facile po
 tuissim? Sed hæc ego tanta
 contentione digna non puta
 ui, præsertim iam antea illis
 percussis, ac dominum me a
 gnoscentibus. Dixi. Tu verò

Σκ. Ἀλέξανδρον ἢ ἡπλωρ εἶναι,
 ἢ δ' Ἀννίβη ἀμείνωρ, ὅς ἐστι
 διαξανακίσας αὐτόν, καὶ ἐν-
 γὰρ κατ' ἀναγκάσας ἡττώσας.
 πῶς δ' ἢ ἀναίσιχον ὄν-
 ται, ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀ-
 μείνωται, ὃ δὲ Σικυπῶρ ἐ-
 γὼ, ὃ ἡγεμονίως αὐτόν, παρα-
 βολιμῶσαι ἀξίω; Μι. νῦν Δι'
 ἐνυπόμονα φῆς, ὃ Σικυπῶρ,
 ὡς πρῶτον μὲν κηλεύω Ἀ-
 λέξανδρον, μετ' αὐτόν δ' οὐ,
 εἶτα ἂν δοκῆ, ἢ ἢ Ἀννίβη,
 ὃ δὲ οὗτος ἐν κατ' ἀφρόνῃς
 τ' ὄν.

SCIP. Alexandro quidem
 minorem esse me, Hannibal
 le autem praestantiorē, ut
 qui ipsum persecutus fuerim,
 & ad irpem fugam compul-
 lerim. Quomodo igitur non
 impudens iste videatur, qui
 cum Alexandro sese compa-
 ret, cui ne ipse quidem Scis-
 pio, qui istum deuici, com-
 parare me ausim? MIN.
 Per Iouem æqua dicitis Scis-
 pio: quapropter primus qui-
 dem iudicetur Alexander;
 deinde post illum tu: atq; tu,
 si placet, tertius hic Hanni-

bal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

O' Lybicæ.] Lybicæ adiectionem à Libya tertia parte to-
 tius orbis, quam & Africam dicimus, unde Libs uentus stat.
 Annibalem autem Carthaginensium ducem Amilcaris filium
 Libycum uocat. b Minos.] Apud inferos animarum iu-
 dex. c Vicissim.] ἐν μέρει. i. κείωνος, seorsim aut vicissim.
 d Celtiberos.] Ad Iberiam Hispaniæ fluminem populos,
 e Magnos montes.] In Alpibus occurrentem sibi Titum
 Sempronium consulem apud Trebiam profugauit. Flaminium
 conf. fudit ad Trasimeniæ lacum cæsis 15000. Romanorum. Liu.
 4. Eur. 3. f Eridanum.] Ita iæ fluminem è Vesulo monte in
 mare Adriaticum influentem, qui hodie dicitur Padus, omnium
 fluiuorum maximus. g Romanos cecidi.] Præter illos ad
 Trasimenium, ad Cannas, ad quadraginta millia perditum, & duo
 millia

millia supra septingentos equites, caesa dicuntur. h Ammonis
dictus filius.] Alexander Macedo Iouis Ammonis filius fa-
bulosè creditus, de quo in sequenti Dialogo Diog. & Alexandri.
i Medos aut Armenios.] Populi sunt Asiae à Media &
Armenia regionibus, de quibus post in Dial. Philip. & Alex.
k Regni patris successor.] Philippi Macedonum regis. Di-
centibus autem pueris Alexandro: Hæc omnia tibi parat pater.
Quid profuerit, inquit Alexander. si multa possidens agam ni-
hil? l Dario.] Darium Persarum regem subegit. m In con-
uiujs amicos interemit.] Clytium, Callisthenem, & alios.
n Barbarus cum essem.] Hic colligere licet, omnes gentes
præter Græcos olim barbaros fuisse habitos. o Neque Home-
rum edidici.] Aded delectatus est Homero, ut illum ad ver-
bum edidicerit, ac dormiens etiam cervicale suppositum ha-
eret. p Thebas quum subuertissem.] Thebanos vicis ac
vendidit. Diod. Iustin. Plutarch. q Totum terrarum orbem
situi.] Cum Anaxagoram audisset differentem, innumera-
biles Mundos esse, illachrymasse dicitur, addens, annon videor
merito flere, qui cum Mundi sint innumerabiles, nos nondum
vnius domini facti sumus. r Granicum.] Granicus Bishy-
niæ fluius, illa pugna nobilis, in qua sexcenta millia Persarum
caesa fugataq; sunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta
millibus pedum, & equitum millibus quatuor & quingentis.
s Ioniam.] Asiae minoris regionem vs Phrygia. t Tyrum.]
Qui in mari rubro fuit. Plin. l. 5. c. 19. Diod. l. 17. Cure. libr. 4.
u Ad Indos veni.] Orientalis regionis populos. Quorum In-
dia quinq; millia oppidorū fuit, & elephantis abundat. x Occa-
num.] Oceani nomine propriè intelligitur vastissimū illud ma-
re, quo vniversus ambiatur orbis terrarum. y Porum.] Indiae
regem mire proceritatis, à suorum postea dolo interemp. us.
z Tanaim transiens.] Scythiæ fluium, Asiam ab Europa
diuidentem. A Tandem me regem mors occupauit.] A
Pyrro occisum. B Vsq; ad Gades.] Insulas, vltra finem
Betiæe provinciae, & in extremo nostri orbis versus occidentem,
vbi Europa ab Africa dirimitur. C Astos.] Scipio nihil è
tanis victorijs, & hostium spolijs, ingratae patriæ cedens, quam
Africani cognomen retulit.

IO ANNIS S AMBUCI
ANNOTATIONES.

Αγωνιστῶς, ἢ ἐριστικῶς ἀεὶ τ' ἀσκήσεις, καὶ αἰσὴ
πρωτοκλισίας.

Hi tres contendunt præstantes robore quondam,
Præferri nullus vult al. ūmve sibi.

Tristis decernit Minos, & iurgia soluit,

Certo constituens ordine quemq; loco.

O' LIBYCE.] *In ium contentionis, cuius arbitrum Mi-
noën constituunt.* Imò verò me.] ἐξέτασις τῆ διακρίσεως. Lu-
dicer ergo Minos.] ἐπαρῶ καὶ διάσκεψας τ' ἐξείδῶ. De
præstanti a.] *Expositio rei.* Ego verò quemadmodum.]
ἡρώτης αἰσὴς Ἰσσυκρίσεως. Dicat ergo.] ἀετῶσις. Vnum
hoc me iuvat.] Hannibalis ἡρώτης, πρῶτον quòd lingue
Græcæ peritus sit. Porò illos maxime.] *Μαίω γυναικῆ.*
Ego igitur cum paucis.] ἀσσυλογομὸς τ' ἐλάττω. ἀσ-
πίτεως ἡρώτ' ἀπαξιόμην τ' πρῶτων ἐνδύων Ἐάντιος. Quæ
hæc omnia.] αἰήσεως rerum à se gestarum, quas propria sibi
vendicat. Non aduersus.] *Comparatio.* Alexander.]
ἀντιπώδους, id est, altera contentionis pars, cum extenuatione
rerum ab Alexandro gestarum, & vituperatione personæ eius.
Ego autem.] *Redit ad suam personam.* Libyam nauigan-
te.] *Minor propositio.* Atque hæc egi.] αἰήτα ποινῆς con-
tinens αἰσὴς ἡρώτ' ἀντιπώδους. Hæc sunt.] *Conclusio.* Si verò.]
Occupatio. Id decorum. ἢ λόγος. Hic ceterè orationem.]
Index ἐπιχρῆσις laudat orationem Hannibalis, & rogat senten-
tiam Alexandri. Oportet quidem.] *Exorditur à crimina-
tione aduersarij.* Sola enim.] *Ratio.* Aduerte tamen.]
ἐξήρωσις. At cum Thebas.] *Ἰνυσις ἡρώτ' ἀπαξιόμην.*
Neque dignum putavi.] *Enumeratio rerum ab Alexan-
dro Migno gestarum.* Post hæc ó Minos.] ἐπιμαρτυρία
ἐν τῇ ἀπεβολῇ ἡρώτ' ἰσσυκρίσεως. Atque hæc confeci.] αἰ-
ήσεως. Et vt quæ.] παρὰ λέγει. *continuat narrationem.* Si
verò Deus.] *Occupatio.* Nam rerum.] *Ratio à causa.*
Hic autem Hannibal.] ἀντιπώδους λοιδορίας ἔχουσα. Non
virtute.] παρὰ λέγει. Sed quoniam.] *Occupatio per
αἰτίαν.*

ἢ Φίλιππον ἱξαναπῶδι, οἰδ-
 μῶρον πατέρα σου εἶν'. ΑΛ. καὶ
 γὰρ ταῦτα ἠκροῦν, ὡσπερ σύ. ναὶ
 ἢ ὁρῶ, ὅτι δὴρ ὑγιής ἐστι ἡ μύ-
 ττηρ, ἔτι οἱ τ' Ἀμμωνίων πέ-
 φῆτα ἔλεγρον. Δι. ἀλλὰ τὸ ψεῦ-
 δος αὐτ' ἐκ ἀρχαῶν ἐστίν, ὡς Ἀ-
 λέξανδρε, πῶς τὰ πράγματα
 ἐψεύζεσθαι, ποιοῖς ἢ πλῆθυσσον,
 θεὸν εἶναι σε νομίζουσιν. ἀ-
 τὰρ ἀπίστοι, τίνι τῶν ἑσώτων
 ἀρχῶν κατὰ ἀλλοιοπάσι; ΑΛ. ἐν
 οἴδῃ, ὡς Διόγγων; ὃ ἢ ἔφθαζε
 ἐπισκῆψά τι περὶ αὐτ', ἢ τῶ-
 ν μόνον, ὅτι ἀπὸ θύσωνος
 Περδίκκα ἢ Δαυδλιον ἰώει-
 δων κα. πᾶν δὲ ἀλλὰ τί γελᾷς, ὡς
 Διόγγων; Δι. τί ἢ ἄπο,
 ἢ ἀνεμύθω οἶα ἑποισίη Ἐλ-
 λὰς, ἀρτι σε πρᾶκτιφότα τῶν
 ἀρχῶν, ἡσπασάμενος, καὶ πέ-
 ς αὐτῶν ἀρῶμενοι, καὶ στρατη-
 γὸν ἐπὶ τῶν βυβλάρων. ἔνιοι δὲ
 καὶ τοῖς Ἀσδλικά θεοῖς πένηθί-
 ταν, καὶ νεῶς οἰκοδομήμενοι,
 καὶ θύουσιν ἑς ὄρωκον ὅτι ἡμῖν;
 ἀμ'

ci fecerint, quum nuper tibi arrepto imperio adularentur,
 principemq; ac ducem aduersus Barbaros deligerent, non
 nulli verò in duodecim e deorū numerum referrent, ac phan-
 constituerent, deniq; sacra facerent tanquam Draconis filio?

Sed

porrò Philippum errare,
 falliq; qui se iuum patrem
 esse crederet. ALEX. In-
 audieram quidem & ipse-
 sta, quemadmodum tu: at
 nunc video, neq; matrem nea-
 que Hammonios illos va-
 tes sani quicquam aut veri di-
 xisse. DIO. Attamen istud
 illorum mendacium, Alexā-
 der, ad res gerendas hauda-
 quaquam tibi fuit inutile,
 propterea quòd vulgus te
 verebatur, metuebaturq; quum
 Deum esse crederet. Sed dic
 mihi, cu'nam tam ingens
 illud imperium moriens res-
 liquisti? ALEX. Id equi-
 dem ignoro, Diogenes. ce-
 lerius enim è vita submoues-
 bar, quam ut esset ocium de
 illo quicquā statuendi, præ-
 ter id vnum quòd moriens
 d Perdiccæ annulū tradidi.
 Sed age, quid rides Dioge-
 nes? DIO. Quid ni rideam?
 annon meministi quid Græ-

ἀπ' ἀπ' μοι, πῶς οἱ Μακεδόνες
 ἄκουσαν ἡθ' ἀφ' αὐτῶν; Ἀλλ' ἔτι ἐν Βα-
 βυλωνί κέμικα, τρίτῳ ταύτῳ
 ἡμέρῳ. ὑποχρῆται ἡ Πόλις
 μᾶλλον ὁ ὑπασπιστής, λέω ποτε
 ἀγάγῃ σχολῶν ἀπ' τῶν θορδ-
 θῶν τῶν ἐν ποσίῳ, ἐς Αἴγυ-
 πτον ἀπαγαγῶν με, θαψῶν
 ἐκείνῳ, ὡς ὑποίμωλ ἐς τῶν Αἴ-
 γυπτίων θεῶν. Δι' μὴ γυλάσω,
 ὃ Ἀλέξανδρος, ὁρῶν ἐν ἄδῳ
 ἔτι σὲ μωραίνοντα, καὶ ἐλπί-
 ζοντα ἄνυσθαι ἢ ὄσειν ὑπὲρ
 αὐτοῦ; πῶς ἀπὸ ταῦτα γῆ, ὃ
 θαύτα, μὴ ἑλπίσῃς. ὁ γὰρ θε-
 ος ἀνελθεῖν τινα τ' ἀπαξ ὄψ-
 πλουσάντων πῶς λίμνῳ, καὶ
 ἐς τ' ἔσσω τῷ σημίον ὠβελθόν-
 των, ὁ γὰρ ἀμειλῆς ὁ Αἰακός,
 ὃ δ' ὁ Κέρβερος ὄνκαταφρό-
 νητος. ἐκείνα δ' ἡδέως ἄρ' μᾶλλον
 θοιλι πρὸς σὲ, πῶς φέρεις, ὅπου
 ἄρ' ἐννοήσῃς, ὅσῳ ὄνδρα μο-
 νίαν ὑπὲρ γῆς ἀρλιπῶν, ἀφί-
 ξου, σωμαθὸν φυλακας, ἢ ὑπᾶ-
 σπιστὰς, ἢ Γεράπας, ἢ χευσθῶν
 ὁσῶν, ἢ ἔθνη προσκλυθῆναι,
 καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βακτρα,

Sed illud mihi dicitis, fobite
 sepelierunt Macedones? A-
 LEX. Etiam dum in 8 Baby-
 lone iaceo, tertium iam die:
 porrò Ptolemæus ille satelles
 meus, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultib. qui-
 nunc instant, pollicetur in
 h Aegyptiū deportaturū me,
 atq; inibi sepulturū, quò via
 delictet vnus siāⁱ ex dijs Ae-
 giptijs. DIO. Non possum
 nò ridere Alexāder, qui qui-
 dem te videam etiā apud in-
 feros desipientem, sperantēq;
 fore vt aliquando vel Anu-
 bis fias, vel Osiris. Quin tu
 spes istas omittis, ὁ diuinissi-
 me^k neq; enim fas est reuer-
 ti quenquam, qui semel palu-
 dem transmiserit, atq; intra
 specus hiatus descenderit,
 propterea quòd neq; indili-
 gens est^l Aeacus, neq; con-
 temnendus^m Cerberus. Ve-
 rum illud abs te discere per-
 uelim, quo feras animo quo-
 ties in mentem redit, quanta
 felicitate apud superos relicta huc sis profectus, puta corpo-
 ris custodibus, satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad
 hoc populis qui te adorabant: præterèd Babylone, n Baëtris:

καὶ τὰ μεγαλὰ θεῖα, καὶ
 τιμὰ, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπί-
 στήμον ἔνα ἰσχύοντα, δια-
 διδιδίμενον ταυῖα λαοῦ καὶ πλὴν
 λεφελῶν, πορφυρέα ἔμ-
 πεπορημέρον. ἔδυνά ταυτά
 σε ἔπο πλὴν μνήμῃ ἰόντα; τί
 διακρίσας ὁ μάταιος; ἢ ταυτά
 σε ὁ σοφὸς Αἰσωτέλης ἰσώ-
 δωσθε, μὴ οἰσθῆαι βέβαια ἔνα
 τὰ πρὸ τῆς τῆς. Αἰ. ὁ
 φῶς, ἀποδύτων ἑαῖν ὁ κολά-
 κωρ ἐπιτησίωτα ὁ ἄρ. ἑμὲ
 μόνον ἔαλον τὰ Αἰσωτέλους
 εἰδέναι, ὅτε μὴ ἴσως παρ' ἑ-
 μὲ, οἷα δὲ ἐπίστημον, ὡς δὲ λα-
 τικῆτό με τῆ πρὸ παρθέων
 φιλοτιμία, θωπῶν καὶ ἑπαι-
 νῶν, ἄρτι μὴ ἐς τὸ λαθῶν ὁ
 ὡς καὶ τὸ μίρ ὁ δὲ τὰ γα-
 θρῶν, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πράξεις,
 καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ ἴδ' αὖ
 καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἠγῆτ' εἶναι,
 ὡς μὴ ἀσχυροῖο. καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων. γόγος, ὁ Διόγος
 ὄν, ἀνθρώπων, καὶ τικχι-
 τος.

atque opes: nam has quoque in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur quod eas acciperet. Planè præstigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulen-

tus, ὁ

immanibus illis bellis, dignitate, gloria: deinde quod eminēbas conspicuus, dum vectareris dum ὁ amiculo candido capui haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses: nunquid hæc te diseruciant, quoties recursant animo? Quid lachrymaris, stulte? annon id te sapiens ille docuit? Aristoteles, ne res eas quæ a fortuna proficiscantur, stabiles ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille? quum sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa à me peccerit, qua mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebam eruditione cæteris præstare, quum mihi palparetur interrim, ac prædicaret me nunc ob ἠ formam, tanquam ὁ ipsa summi boni pars quædam esset: nunc ob res gestas

της. πῶς ἀπὸ τούτου γὰρ ἀπο-
 ποιήσασθαι αὐτὸ τῆς βίας,
 τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μισθίοις ἀ-
 γαστοῖς, ἀκατηγεθῆσθαι μι-
 κρῶν γὰρ ἐμπροσθεν. Διο. ἀπὸ οὐ-
 θά οὐδ' ὀφείδεις. ἀπὸ γὰρ βίῃ
 λυπεῖσθαι ποθέωμαι, ἐπὶ δὲ τῶν
 θά γὰρ ἐμὲ βίῃ οὐ φέρεται. οὐ
 δὲ λέγεται Ἀδύς ὕδωρ χαν-
 θῆρον ἐπισπασάμενος πίει, καὶ αὐ-
 θῆς πίει, καὶ ποταμὸς ὅτε ἔσται
 πᾶσι ἐπὶ τοῖς Αἰσούτοις ἀ-
 γαστοῖς ἀνιόντων. καὶ ἔτι καὶ
 Κλέων ἐκάνορ ὄρω, καὶ Καμι-
 ὄρω, καὶ ἄλλοι ποταμοὶ ἐπὶ οὐ
 ὄρω μὲντας, ὡς εἰς ἀσπασάντων,
 καὶ ἀμύσαντων σὺν ἑσθ' αὐ-
 τῶν. ὡς τὸν ἑτέραν σὺν τῶν
 τῶν Βάδισι, καὶ τῶν ποτα-
 μῶν, ὡς ἐφ' ἑαυτῶν.

pani, pœnasq̄ sumant ob ea quæ quondam in illos commisso
 sti quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius,
 ut dixi, bibas.

tus, ὁ Diogenes : quanquam
 illud fructus scilicet ex illius
 sapientia fero, quod nunc
 perinde quasi summis de bo-
 nis excrucior, ob ista quæ tu
 paulò antè commemorasti.
 DIO. An se in quid facies?
 ostendam tibi molestiæ istius
 remedium. Quandoquidem
 in his locis veratrum non
 prouenit, fac ut Lethæi
 fluminis aquam auidis fau-
 cib. attrahens bibas, iterumq̄
 ac sapius bibas: atq̄ eo pacto
 desines de bonis Aristoteli-
 cis discrucuari. Verùm enim
 Clitū etiam illū Cal-
 listhenem video, cumq̄ his
 alios compluris raptim huc
 sese ferentes, quò te discer-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Omnes reges cum moriuntur, vnâ cum vita exuuntur omni potestate. Diogenes Alexandrum fatigat.

a ALEXANDER] Rex Macedonum, Philippi & Olympias filius, longè omnium excellentissimus fuit, cui rebus actis & auctis, Magni inditum est nomen. A nonnullis tamen traditum est, sed abuloso quodam commento, Hamnone (ita Iouis nuncupant) qui sub serpentis specie cum matre consuetudinem habuerit, eum genitum fuisse. Iupiter autem in speciem arietis in Libya celebratur, quòd stitenti Libero patri in Arabia desertis, Iouemq; imporanti, apparuerit in forma arietis, qui terram concutens pedibus fontem ostenderit. Quamobrem templo illic edificato, Ioui Ammoni, hoc est, Arenario consecrauit. Graeci enim ἀμμογν arenam vocant. De Ammonis delubro & oraculo Plin. lib. 6. cap. 19. lib. 5. cap. 5. Lucianus lib. 9. & Curt. lib. 4. b Hammonios illos.] Illud autem demonis prodigiosi ludibrii miraculum est, gestantes simulachrum sacrificos quò Dei nutus monstrat, eò sua sponte, vel (vt Curtius scribit) còtèptus ferri. Hos sequuntur matrona virginesq; pænas & inconditum quoddam carmen cantillantes, quo Iouem propitiari credunt, vt certum edat oraculum. Huius loci celebritate motus Alexander, profectus est ad sacrarium Hammonis. inde in deserta Libyæ & in aquosa progressus, arenosam & vastam eam solitudinem offendit. In sacrario à raribus obuiis honorificè exceptus fuit. Vnus porro sacerdotum, cum aduentem Alexandrum Græcè cusperet saluare, ac traditor, id est, filiolo vellet dicere, per barbarum quæ dds inquit, id est, Iouis filii. Vnde celestis originis captata creditur gratia, cui imitia error dederit. Lege Lucianum de Astrologia. c Ingens illud imperium.] Græciæ Imperator dictus est, Thebanos vicit, Darium Persarum regem subegit, Babyloniam & Susam accepit, Persopolim diripuit, Cassios fregit, cum exercitu in Asiam traiecit, ad Granicum Persas superauit: Sardum, Miletum & Halicarnassum cepit. Terris omnibus vsq; ad Phrygiam deuictis, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæstionis funere

MORTUUS

mortuus est. regnavit annis 12. De eius phanis & aris copiosè Plinius. d Perdicæ annulum.] Perdicæ Macedo, inter comites Alexandri Magni, qui etiam in regni parte successit, tanta vir audacia, simul & fortitudine, ut leana præfente, casulo è cubili per vim auferret, Aelianus de varia historia. De eo etiã in lib. de non temerè credèdo calūniæ. e Deorū numerū.] Alexander non solum Iouis filius haberi voluit, sed & Deus dici atq; adorari: ut fufius proximè sequenti Dialogo audies. f Vbi te sepelierunt.] De Alexandri morte, deq; eius corporis in Mèphin ac Alexandriam translatione, Q. Curtius in fine 12. libri de Alexandri gestis: Ceterum, inquit, corpus eius à Ptolemao, cui Aegyptus cesserat, Memphin & inde paucis post annis Alexandriam translatum est, omnisq; memoriæ ac nominis honores habetur. Hic Ptolemæus, Lagi gregarij militis fuit filius, maxime auctoritatis apud Alexandrum. post cuius mortem Aegyptus & Africa, & magna Arabia parte potius, regnavit annis quadraginta, à quo deinceps Aegyptij reges Ptolemæi appellati sunt. g In Babylone.] Babyl' urbs nobilissima, Chaldaea totius caput, quam Euphrates fluvius mediam interfuit. Hanc Strab. lib. 16. à Semiramide conditam tradit, cochlili latere. Inter septem orbis spectacula numeratur. h Aegyptū.] Ea est regio inter Asiam & Africã sita, Nilo circumdata, quæ quum nunquam pluvijs aut variisimè irrigetur, solo Nili incrementò facundatur. In ea sunt civitates precipuæ, Thebæ, Babylon, Memphis, Abydos, Heliopolis, & Alexandria, quæ hodie principatū obtinet, ab Alexandro Magno ad chlamydis Macedonica figurã condita: Ex dijs Aegyptijs.] Verè omnigenum Deum monstra, ut inquit Virg. Aen. 8. Coluis quippe bovem, ciconiam, felè, canem, lupum, capram, crocodilum, Anubim filiam Osiridis, quæ canis specie cultus fuit, aut cervè capite canino, cuius alterum filiorum Macedonem lupi simulachro venerabantur: Osirim solem, Isidem terram credebant. Non recipiebant intra muros aut Saturni fanum, aut Serapis. His religiosum eras, pecudibus aut sanguine placare Deos, precibus tantum & thure litabant. Fana extra pomeria posita erant. h Neq; enim fas est.] Huc migrantibus reditus ad superos via in æternum præclusa est & ab inferis redire ad superos, quod poetæ 6. Aeneid. dicit:

Reuocare gradum superasq; euadere ad auras,
Hoc opus, hic labor est, &c.

Idem Lucianus in Menippi & Chironis Dialogo: De integro, inquit Menippus, tibi quæreda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quōpiam aliam in vitā demigrandū: id quod arbitror fieri nō posse.

[Acacus.] Eum tantæ iniūtia fuisse dicitū, vt apud inferos animarū creditus fuerit à Plutone delictus iudex, cum Mimō & Radamantho, & peccantium peccata discerneret. Ouid,

— tuasque

Acacus in pœnas ingeniosus erit.

id quod Lucianus dixit, nō indiligens. m Cerberus.] Cerberū τρικέφαλος κύναι, id est, tricapius canē, ex Echidna & Typhæone natum, Hesiodus in Theogonia canit. Cur autē in eorum pernixit cufos poetis dictus sit, alibi docuimus. Virg. 6. Aeneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci

Personat, aduerso recubans immanis in antro.

n Baëtris.] Baëtra regio vltra fines Assyriorū à Baëtro amne. Baëtrum oppidum anti Zariaspæ vocatum, regionis caput.

o Amiculo.] Diademate regū insigni, vt in proximè precedenti Dialogo, Alexandri, Annibalis, &c. p Aristoteles.]

Docuit, ne res eas in bonis (sic enim vocat Aristot.) quæ nō pertinent propriè ad hominē, ducamus: inter quæ extrema sunt opes, & reliqua quæ à fortuna proficiuntur. Hic eius existimatio eleuatur, qui Stagiritus philosophus fuit, Peripateticorū princeps, patre Nicomacho medico, matre Phastiadæ, ob summā eruditionē socius, præceptor & secretarius Alexandri factus, illi vsq; adeo charus, vt Stagiram eius patriam ab se dirutam restituerit, q Ob formam.] Cui contingent corpus ingens, robustum, formosum, præualidum, eum non semouent quidē è numero felicitum: sed ita vt nihil secius primas teneant diuitiæ, proximas nobilitas, animi postrema cura est. r Summis de bonis.] Peripatetici, quorum princeps fuit Aristoteles, triplicia constituent bona, animi, corporis, & fortunæ: de quibus scripsit in Vitarum auctione annoranimus. s Veratrum.] Εδέβοσ & λούρος ἢ μέλας, vterq; satis notus: & cum ad alia multa, tum ad atrā bilem remedium est efficax. vnde prouerbia, qui parū animo constat, siue insanit, elleboro opus habere dicitur: &

ellebo.

elleborum bibere siue purgare se elleboro iubetur. Horatius:

Expulit helleboro morbum, blemq; meraco.

• Lethæi fluminis.] Lethæus amnis inferorum est apud poëtas, cuius aquam qui gustant, omnium scilicet prætorum obliuiscuntur. Idcirco dicitur in *dyms*, id est, ab obliuione nomen sumpsit. Sed cur induxerint poëtae, vnde apud Firm. De diuin. præ. cap. 22. in Clitum.] De Clito lachrymabilis est historia apud Quint. Curtium lib. 9. quæ Alexander post conam ebrius, contentione iniecta occidit, magna inde penitentiâ ductus. Nutricis enim Alexandri filius fuit. & dux eius fidelissimus, qui Alexandrum pugnantem ab ictu lethali sese obijciens defendit.

x Callisthenem.] Callisthenes, philosophus Olynthius, Alexandro Magno familiaris, eiusdemq; sub Aristotele condiscipulus, quem ille postea in Asiam accersit, ut res suas memorie proderet. Huic nocuit immodica libertas, grauitasq; inuisa regi, quum haudquaquam assensantium accommodatus ingenio esset. Nam quum Alexander ex Persica victoria arrogantiore factus, regio more adorari vellet, acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit, palam dicitans: Alexandrum non adorandū esse. Quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Siquidem Alexander coniurationis conscius criminatus est, eumq; truncatis membris, abscessisq; auribus ac naso labijsq; deformatum, cum cane in cauea clausum circumferri iussit, diuq; tortum tandem necauit. Hæc latius habenter apud Q. Curtium de Alexandri gestis.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Iridetur Alexander ob superbiam: qui mortalis cum esset,
diuinor tamen honores sibi passus sit exhiberi.

Magnus Alexander, totum qui subdidit orbem,
Ad Stygias ductus morte peremptus aquas:

Reges sternebat, diuino est eultus honore:

Nunc vita functas se videt esse minas.

QVID hoc rei.] ἐγώ τις θεῶν ἴσται. Vides nimirum.]

ἀπὸς τῶν θεῶν ἴσται. Num ego Iupiter.] Obie-

ctio.

Esio. Haud dubiè.] *δοξάζεις.* Atq; de Olympi.] *Ab exemplo simili.* Audieram.] *ἀττάμεν.* Attamen.] *Reperit ab utro.* Preter id vnum.] *ἐξ αἰτίας.* Sed age quid.] *αἰτίας αἰτίας.* Quid ni rideam.] *Ἰρρησία δόξασέως.* Alexandri. Sed illud.] *Interrogatio de illius sepulchro.* Porro Ptolemæus.] *ἐφ' ἡγίας.* Pollicetur in Aegyptū.] *Spes alterius sepulchri.* Non possum non.] *Ἰρρησία.* Quin tu.] *ἀετοροπία.* Neq; enim fas est.] *ἡρώμεν.* Verum illud.] *Comparatio cū anteacta vita.* Quid lachrymaris.] *ἐπιθήμεις.* Ne res eas quæ.] *σπεροπία.* Sine me solum.] *Alexandri de functi de Aristotele suo magistro iudicium.* Quamquam illud.] *Clausula.* Quandoquidem.] *Consilium ἐξ αἰτίων.* Verum enim Cletum.] *Amici Alexandri, quos in conuivio interemir.* Quare fac in alteram.] *Conclusio.*

SEQVUNTUR ORATIONES:
 quarum quædam adhuc inter Mortuorum dialogos, quædam inter Satur. epistolas prius relatæ fuere : nonnullæ quoque
 Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Ε- DE IIS QUI MER-
 πει μείον σωόν- cede conducti in diuitum
 τών. familijs viuunt.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

A vlicæ vitæ molestias & incommoda, oratione hac depingit Lucianus: quamq; indigna ea sit homine, præsertim docto & liberaliter instituto, exponit: confutatis etiã causis ijs, quib. sese tuetur qui hoc vitæ genus sectantur, & in seruitutē vtrò se se præcipitant. Exordiū ab attentione incipit, amplificãdo rei magnitudinē, fidēq; faciẽdo dictis, ab eorū persona qui in eadē vita aliquandiu vixerūt. Mox & benevolentia captat Timoclis, eius ad quem scribit, ab officio amicitia, indicans se hec propterea illi scribere, vt quia illū iã olim de hac vita suscipiẽda cõsilia agitare intellexerit, ne quid